

BUC KASIDI I KID

57

BROJ
CENA 100 DIN.

DOBRI
I LOŠI MOMCI

BUČ KASIDI I KID

Teks Gordon

DOBRI I LOŠI MOMCI

SERIJA
BUČ KASIDI I SANDENS KID

Teks Gordon
DOBRI I LOŠI MOMCI

LVII EPIZODA

Lektor:
Milorad Stevanović

Recenzija:
Borivoje Lošić

Korektura:
Branka Čojbašić

© 1986. DEN PRESS

BUČ KASIDI I KID — 57 — MAJ 1986. CENA. 100 DIN.
Izdaje NIRO »Dečje novine« Gornji Milanovac, Tihomira Matijevića 4. Glavni i odgovorni urednik: Mirjana Šterijevski.
Urednik: Borivoje Lošić. Izdavački savet: Anđelka Milojković (predsednik), Milica Bogojević, Ljiljana Jeremić, Vera Smrekić, Anđelko Vidosavljević, Dragica Mićović, Miroslav Joković, Miladin Marković, Krste Zlatevski, Nada Maksimović, Ružica Vukašinović, Vesna Jelesijević, Gojko Štulović, Svetlana Mijatović. Telefoni: (032) 712-248 lokal 28 uredništvo i 714-250 prodaja. Telex: 13731. Broj tekućeg računa kod SDK u Gornjem Milanovcu: 61320-603-1263. Devizni račun kod Beobanke u Beogradu: 60811-620-16-101-257300-03292. Štampano »Litopapir« Čačak, Hajduk Veljkova 52.

Teks Gordon

DOBRI I LOŠI MOMCI

Četa konjanika u kitnjastim uniformama meksikanskih regularesa izbi na jednu uzvišicu iznad reke Rio Grande del Norte. Na čelu kolone nalazio se oficir sa zlatnim epoletama. On se izdvoji od svojih ljudi i potera konja do same ivice uzvišenja. Tu se zaustavio i primeo očima dogled, koji mu je o kožnom kaišu visio oko vrata.

Dobrih nekoliko minuta osmatrao je američku obalu, na kojoj se nije video nikakav znak života. Oficir spusti dogled i mahnu rukom. Iz kolone se izdvoji narednik, debeljuškast čovek masnog lica i opuštenih brkova.

Čim je stigao do oficira, narednik trže uzde svom ždrepcu i oštro salutira.

— Da, kapetane! — oštro odjeknuše narednikove reči i njihov odjek kao da se prenese preko mutnih voda reke na drugu obalu.

— Tišina! — prosikta kape-tan. — Zar hoćeš da nas čuje cela Amerika? — Narednik se pokunji, a oficir produži nezadovoljnim glasom: — Istina, preko puta se ništa ne miče. Ako smo zbog lažnih obaveštenja čitavu noć jahali, neko će to da mi plati.

— Ali, senjor — pobuni se narednik — naši izviđači se ne varaju. Juče je ovde bilo pucnjave i primećeni su jahajući na obe obale.

— Baš na ovom mestu?

— Da, da, da! — kao iz mitraljeza potvrdi narednik. — To su sigurno oni krijumčari ko-

'ji prebacuju oružje za pobunjenike u Meksiku.

— Prokleti Jenki! — progundā oficir. — Malo je što svi mogući zlikovci i razbojnici beže iz Amerike kod nas, nego nam sada doturaju oružje od koga gine vojska.

Narednik sleže ramenima, kao da nema ništa da doda ovoj tvrdnji svog pretpostavljenog, pa i sam pogleda na američku obalu pogranične reke.

— I šta ćemo sada, senjor? — upitao je preko ramena.

— Hm — oklevao je oficir. — Ovde smo na tromedi Tek-sasa, Meksika i Teritorije Nju Meksika, koju su nam prokleti Jenki oteli. Ovo je idealno mesto za sve moguće švercere, a naročito one koji krijumčare oružje. Spustićemo se do obale i zauzećemo busiju u trskama pored prelaza.

— Ovo je jedini prelaz u okolini, senjor — klimnu glavom narednik. — Sledeći je tek dvadesetak milja odavde, prema El Pasu.

— Da, da — nestrpljivo reče oficir. — Znam. Čim skreneš sa prelaza, počinje duboka voda sa vrtlozima koji sve nose.

Narednik ponovo oštro salutira, zari velike mamuze u bo-

kove svog konja i odjuri do kolone jahača.

— Smestite konje negde pozadi! — viknu oficir za njim. — Da se ne vide sa druge obale!

Prašnjavim putelejkom koji je vodio prma uzanom plicaku i prelazu preko reke, kaskala su dva jahača. Obojica su bili prekriveni sivom prašinom i umorni kao i njihovi konji. Jedan od njih, čovek duge plave kose sa crnim šeširom, na vrancu, stalno se osvrtao i psovao.

Njegov drug, mnogo smireniji čovek, gledao je pravo napred, očekujući da se ispred njih svakog časa ukaže velika reka, koja ovog trenutka nije za njih predstavljala samo granicu između Meksika i Sjedinjenih Država već i prirodnu prepreku, poslednju te vrste, koju je trebalo preći da bi se dočepali mirnijeg života u susjednoj državi, inače veoma tolerantnoj prema uljezima sa severa.

— Ne sviđa mi se što idemo na isti prelaz kao i juče, Kide — reče mirni jahač plavokosom pratiocu.

— Da slučajno ponovo ne očekuješ šerifa Leforta u zasedi, Buče? — odbrusi plavo-

kosi. — Njega u ovom trenutku možda već i sahranjuju u Gold Kriku. — Lepo si ga smakao, Buče:

Buč Kasidi ništa ne reče. Ponovo je u mislima prelazio sve događaje od svog ponovnog susreta sa Kidom. U protekla dva meseca, njegov prijatelj, revolveraš, uspeo je da mu prenese svoju veštinu u baratanju koltom, i to tako dobro da je Buč uspeo da u ravnopravnom dvoboju smakne njihovog starog neprijatelja saveznog šerifa Džoa Leforta.

Sada su bežali od eventualnih potera i jedina im je želja bila da se što pre dočepaju Meksika, a možda kasnije i Bolivije. Grejala ih je i pomisao na četrdeset hiljada dolara prebačenih preko sedla Bučovog riđana. Odmetnik nehotice opipa rukom torbe kako bi se uverio da su još tu.

Iz misli ga prenu Kidov uzvik:

— Eno reke! Još malo, pa smo u Meksiku.

Desetak minuta kasnije, dvojica odmetnika se zaustaviše kod velike reke, čije su se mučne vode valjale ogromnom brzinom prema jugu, u pravcu Meksičkog zaliva, gde je Rio Grande završavala svoj dugi put kod grada Matamorosa.

Kao dugačka, tanka crta, plićak stvoren erozijom korita i čudnom igrom prirode presecao je glavnu maticu rečnog toka i vodio na drugu stranu. Taj plato nije bio širi od stotinak jardi i odmah iza njega počinjali su brzaci i virovi koje nikakav plivač ne bi mogao da prebrodi.

Stigavši do vode, odmetnički konji se sami zaustaviše. Pošto su oprezno onjušili vodu, počеше žudno da je piju. Njihovi jahači su za to vreme posmatrali suprotnu obalu. Najzad Buč progundā:

— Mnogo je mirnije nego juče, kada nas je Lefort čekao u zasedi na drugoj obali. Ipak...

— Prestani da gundāš — prekide ga Kid. — Preći ćemo ovde, ili se ja vraćam.

— Da nećeš ponovo u Gold Krik? — dirnu ga Buč.

— Ima i drugih mesta — odvrati plavokosi revolveraš. — Na primer, Nju Meksiko. To je još nezavisna teritorija. Na njoj ne važe savezni zakoni, pa, prema tome, ne bi mogli da nas gone ni savezni šerifi.

— Mani se teorija — reče Buč. — Bolje da dobro otvoriš oči, da nas matica ne odnese dok prelazimo reku.

Mamuznuli su konje i ovi oprezno zagaziše u vodu. Prvih stotinak jardi prošlo je dobro, a onda voda stiže konjima do trbuha i ubrzo čak i do sedala, tako da su životinje više plivale nego što su kopitama doticale dno reke. Onda je nailazio opet jedan plići deo, bliže meksičkoj obali. Čim konji osetiše čvršće tle pod kopitama, počеше radosnije da grabe napred, iako su im oči bile iskolačene od straha.

I baš tada, kada je Meksiko odmetnicima bio nadohvat ruke, sa toliko željene obale začu se oštar uzvik:

— Pali!

Skoro u isti mah prasnu plo tun iz dvadesetak pušaka i oko odmetnika zrna podigoše čitave vodoskoke. Srećom po begunce, meksička konjica bila je naoružana kratkim karabinima starih modela zaplenjenim još u ratu sa Francuzima. Oružje je imalo kratak domet, a bilo je i prilično istrošeno. To je spaslo Buča i Kida od pogibije.

Ne oklevajući ni trenutka, oni okretoše konje da se vrate na američku obalu. Uplašeni pucnjavom, a i zbog naglog zaustavljanja i okretanja, riđan i vranac izgubiše tle pod

nogama i voda se sklopi iznad njihovih glava.

Dok su se odmetnici izborili sa strujom i uspeali da obuzdaju konje, meksički regularesi su ubacili nove metke u svoje karabine. Opet se nad širokom rekom začula zlokobna komanda:

— Fuego!

Sada su vojnici imali više sreće u gađanju. Bučov riđan, koji je uspeo da se dočepa plićeg dela prelaza, naglo se prope pogoden u vrat i tresnu po rebarke u vodu. Pri tom je povukao svog jahača na dno. Buč očajnički počeo da se batrga i izvlači noge iz uzengija. Posle čitavih pola minuta njegova glava izroni na površinu. Jedna snažna ruka zgrabi ga za kosu i povuče uvis, dok je on kašljao i borio se za vazduh.

Kada je otvorio oči, riđana nije bilo na vidiku. Snažna struja zahvatila je nesrećnu životinju i povukla je ka vrtlozima pored prelaza.

Sada je ista opasnost preti la i odmetnicima, jer Kid, koji je levom rukom držao Buča da ne potone, nije mogao desnom, povređenom, da obuzda svog vranca. Ovaj takođe kret prema vrtlozima. Plavokosi revolveraš, koji nije znao da pliva, izbezumljeno se uhvati

za grivu svog konja, ali, srećom, pri tom nije ispuštao Buča.

I tako su zajedno povučeni ka sredini reke, gde su se penušali brzaci. Prestravljeni i zaglušeni bućanjem vode, nisu ni čuli nove plotune sa meksičke obale. To im i nije bilo važno. Jedina želja im je bila da ostanu na površini vode.

Na drugoj obali istrčase vojnici iz zaklona. Prvi je, naravno, nastupao kapetan u kitnjastoj uniformi, a za njim je nespretno trupkao krivonogi debeli narednik.

— Gotovi su! — zadihano reče narednik. — Sigurno smo ih pogodili, a reka će dovršiti ostalo.

— Šteta — uzdahnu oficir. — Rekao sam vam da gađate samo u konje. Morali smo živeti da ih uhvatimo i saznamo ko sve stoji iza krijumčarenja oružja.

Sada su obojica gledali ka okuci reke, gde su tri crne tačke čas izbijale, a čas nestajale u zapenušanim talasima Rio Grande.

Onda okuka sakri sve. Oficir se okrete svojim ljudima pa naredi:

— Na konje! Idemo za Huarez! Reka će ih sigurno izbaci kod drugog prelaza!

Bilo je sparno letnje veče, ali je i ono delovalo sveže u odnosu na protekli dan, kada je usijano sunce pržilo sve pod sobom. U podne se niko nije usuđivao da promoli glavu iz hladovine i zato su svi stanovnici Brazosa željno očekivali dolazak noći.

Dakle, u gradiću se živelo samo noću, jer su vlasnici rančeva i kauboji sa njihovih imanja, rasturenih i prilično udaljenih, kretali tek kada se sunce skrivalo iza najbližih planinskih vrhova.

Kao i u drugim stočarskim naseljima, prvo mesto gde su svraćali i poslednje koje su na puštali bio je salun. Uostalom, salun »Domino«, čiji je vlasnik bio Leo Demeter, predstavljao je i neku vrstu društvenog kluba gde su se izmenjivale vesti i čak odlučivalo o javnim stvarima.

Naime, u Brazosu nije bilo šerifa, jer je poslednji, Džo Vajler, bio ubijen prilikom likvidacije rančera Moralesa, koji je na ovom delu teritorije Nju Meksika bio strah i trepet za sve doseljenike. Ali, kada je Morales likvidiran, odjednom je u čitavom kraju zavladao mir, tako da stanovnici Brazosa i okoline nisu ni osetili potrebu za novim šerifom,

pa je na tome i ostalo. Već dve godine život se odvijao kako se samo poželeti može. Preostali članovi bande Pedra Moralesa, Garni Naj, Horas Gibni i King Kostin, pošto su zaključili da im više ne preti opasnost, vratili su se na svoja mala imanja i pravili se kao da je sve zaboravljeno. Jedino je Soli Klarino, meksikanski melez i glavni špijun za Moralesove vladavine, pijančio po salunima Brazosa i hvalio se kako će jednoga dana ponovo doći neki novi Morales da pokaže ovim gringosima da su još stranci i na tuđoj zemlji.

Ali, ni najegova pijana trabunjanja niko nije obraćao pažnju, a najmanje predvodnik svih rančera iz okoline Simon Fraj, dobrodržeci šezdesetogodišnjak, koji je imao i najviše stoke.

Kao i uvek, i ove večeri je Simon Fraj bio u centru pažnje okupljenih gostiju u salunu »Domino«. Ali, za razliku od ostalih stolova, gde se pilo i kockalo, za stolom rančera Fraja vladala je ozbiljna atmosfera. On je nešto tiho razgovarao sa četvoricom — petoricom odgajivača stoke. Oni su ga pažljivo slušali.

I pošto su svi bili zauzeti ovim ili onim, niko u salunu,

sem vlasnika i barmena Lea Demetra, nije primetio dolazak dvojice stranaca. Bili su gologlavi, i to je prvo palo u oči vlasniku saluna. Po vrelo su ncu ovih krajeva niko, sem onih koji su sišli s uma, ne bi šetao napolju bez šešira.

Zatim, dok su dvojica uljeza prilazili šanku, Demeter je primetio da su im odela izgužvana i blatnjava, kao da su preplivavali reku.

»Do đavola«, pomisli u sebi barmen. »Nisu valjda ovi tipovi pobjegli iz Meksika ovamo?«

Ali, njegove misli behu prekinute, jer su stranci stali uz šank i jedan od njih, plavokosi čovek sa tankim brčićima, lupi šakom po ploči šanka i naredi:

— Bocu viskija! Najboljeg kojeg imaš, prijatelju!

Leo samo klimnu glavom, sađe se ispod šanka pa izvuče odande bocu viskija marke »stara vrana«, koji je tada bio popularan širom Divljeg zapada. Spustio je bocu pred strance i gurnuo im dve čaše.

Pomalo drhtavom rukom, plavokosi brzo napuni čaše, pa se on i njegov prajatelj, čovek plavih očiju i blagih crta lica, kucnuše i u jednom gutljaju isprazniše piće. Odmah su ča-

še ponovo bile napunjene i istom brzinom ispražnjene, ali ovoga puta bez kucanja. Tek posle treće ture, plavokosi obriša nadlanicom usta i progundā:

— Imam utisak kao da sam ponovo rođen. Još ne mogu da verujem...

— Ti si sigurno prvi neplivač koji je putovao bez čamca miljama niz reku Rio Grande — osmehnu se njegov prijatelj.

— Zaboravio si na mog vranca, Buče — osmehnu se plavokosi. — Da nije bilo njega, ni ti sada ne bi stajao za šankom i grejao se ovim prilično dobrim viskijem.

— Da, u pravu si, Kide — klimnu glavom odmetnik. — Zato bi trebalo da se pobrine-mo za našeg spasioca. Bolje da ga odmah odvedemo u štalu.

— Ti kao da si brzo prežalio svog ridāna — podseti ga plavokosi revolveraš.

— Ridāna bih i mogao da za boravim, ali ne i one hiljade dolara koje su bile u kožnim torbama na njegovom sedlu.

— Da, a to znači adios Meksiku i adios Boliviji. Bar za sada — uzdahnu Kid i ponovo se maši boce.

*
* *

I dok su se dvojica odmetnika kolebali da li da popiju još koju čašu viskija, ili da odmah odu da smeste Kidovog vernog vranca, koji im je spasao život u talasima brze reke, od onog stola gde je sedela grupa rančera podiže se Simon Fraj, najbogatiji građanin čitavog okruga, i mahnu rukama tražeći tišinu. Mada je imao oko šezdeset godina, delovao je sveže i poletno. Imao je crveno, mesnato lice i snažno telo, dok mu se na glavi održavao još samo pramen sede kose. Kada je otvorio usta, u salunu se razleže prava grmljavina:

— Prijatelji i susedi! Većina nas se dobro seća onoga dana kada je stari šerif Džo Vajler izgubio život boreći se protiv zloglasnog Moralesa i njegove bande. Srećom, on je likvidirao podmuklog ubicu i od tada imamo u čitavom kraju, da ne kažem na čitavoj teritoriji južnog dela Meksika, mir. Ovde se niko nije našao da preuzme šerifsku značku i da nastavi Vajlerov posao. Pošto nije bilo ni potrebe za tim, mi smo ostavili stvari da stoje kakve jesu. I to s pravom. Posle likvidira-

nja Moralesa, više nije bilo krađe stoke, nereda i nasilja.

U salunu odjeknu žagor odo bravanja. Između rančera koji su stajali kod šanka, blizu mesta gde su pili Buč i Kid, jedan čovek podiže ruku i viknu:

— Ali, Vajlere, ti znaš da više nije tako! Ponovo se stoka krade i ljudi se žale da im neko tera goveda sa ispaše. Šta to znači?

— O tome smo se baš maločas dogovarali — odvrati Fraj svojim basom. — Kažem da nas je ovaj višegodišnji mir uljuljkao u bezbrižnost. Čak smo dopustili i bivšim Moralesovim ljudima, Garni Naju, Horasu Gibniju, pa i onom podmuklom Klarinu, koji, eno, se di tamo u ćošku i pije, da se vrate svojim kućama i da nastavite miran život!

Kid, koji je kao gradsko dete osećao odvratnost prema stočarima i smradu goveda balege, munu laktom svoga druga i progunda:

— Hajdemo odavde, Buče. Ni malo me ne zanimaju problemi lokalnih govedara. Da se po brinemo za konja i da negde utolimo glad.

Buč klimnu glavom i maši se za džep. Izvukao je praznu ruku iz džepa na pantalonama.

Kapute su bili izgubili prilikom plivanja u reci i sada mu je još preostalo da još opipa džepove na košuljama, ali i oni su bili prazni.

— Do đavola — progunda Buč. — Ja nemam para, a ti?

Kid lako preblede, ali i sam krete da pretura po džepovima. Rezultat je, očigledno, bio isti. On procedi kroz zube:

— Nemam ni ja. Do đavola, sve smo izgubili u proklesoj reci. Šta ćemo sada?

Vlasnik saluna Demeter svojim vešt看 okom primetio je nelagodno meškoljenje svojih gostiju, koji su mu od početka bili sumnjivi. Čovek bez šešira i revolvera za pojasom štrčao je u ovim krajevima, kao da je go i bos. On se primače dvojici odmetnika i krajičkom usta zarezao:

— Šta je, momci? Imate nekih problema?

— Samo ti sipaj viski — odbrusi mu Kid — i slušaj šta onaj čovek priča!

Demeter zavrte glavom, ali, pošto je i sam bio zainteresovan diskusijom koju je otpočeo rančer Fraj, okrete se da čuje šta se dalje govori.

— ... Eto, kada sam obilazio preriju oko starog Moralesovog ranča — čuo se gromki Frejov glas — video sam goveda sa

pravom gomilom žigova na sebi, koji su prekrili stari Moralesov znak, a neki ljudi iz Los Karabinosa tvrde da su kupovali stoku i pustili je na bivše Moralesove pašnjake. Među njima su i Garni Naj i Horas Gibni. Samo, čudi me kako to da kupuju stoku, a dužni su bakalinu za namirnice.

— Znači, misliš da su oni...

— počeo onaj čovek kod šanka.

— Ništa još ne tvrdim — odvrati Fraj. — Trebalo bi da se to detaljno ispita. Samo, slutim da nas čekaju teški dani. Siguran sam da se javio neki tip i počeo da okuplja Moralesove dripce.

— Ali ja mogu nešto da tvrdim! — opet viknu onaj čovek kod šanka. — Sinoć sam, dolažeći ovamo, video neke tipove kako gone stado goveda ka bivšem Moralesovom imanju. Bio je mrak, ali sam ipak poznao čoveka koji je predvodio stado. Bio je to Garni Naj.

U salunu zavlada uzbuđen žagor, a melez Klarino, koji je dotle mračno sedeo u uglu i pio jednu čašu za drugom, sada se podiže i neopaženo izađe iz lokala.

— Je li bio samo on? — upita Fraj ovog rančera.

— Poznao sam i onog prokletog Klarina — nastavi čovek.

— Naj se s njim našao na drugoj strani reke i oni su nešto razgovarali dok sam ja čučao u vrbama. Kažem vam da se tu nešto kuva.

Uzvici odobrenja propratiše rančerove reči, a Simon Fraj ponovo podiže ruku zahtevajući tišinu:

— Zato smo se večeras ovde i okupili. Treba preduzeti nešto i saseći zlo u korenu pre nego što uzme maha. Drugim rečima, potreban nam je neki čuvar zakona, novi šerif. Najbolje bi bilo da se izabere neko između nas.

U salunu odjednom zavlada tajac. Većina prisutnih počeo ne lagodno da se meškolji s noge na nogu i da mumla nešto u bradu, ali se niko ne javi da dâ određen predlog.

— Šta je? — grmnu Fraj. — Malopre ste urlali od oduševljenja. Znači, nema nikoga da preuzme mesto Džoa Vajlera?

Muklo ćutanje bio je jedini odgovor starom rančeru. I baš tada, kada je napetost u vazduhu bila najveća, u salunu odjeknu nečiji glas:

— Ako tražite ljude da vam čuvaju red, onda imate sreće!

Sve se glave okretoše prema mestu odakle se čuo onaj glas, a vlasnik saluna Demeter zinu. To je izgovorio jedan od

one dvojice sumnjivih stranaca.

— Da, to smo ja i moj prijatelj — svečano reče Buč, dok ga je Kid zapanjeno gledao. — Ako je plata dobra, spremni smo da vam stavimo svoje usluge na raspolaganje.

— Ko ste vi? — skoro derknu Simon Fraj, dobro odmeri vsi dvojicu nepoznatih, koji su ličili na sve drugo osim na buduće čuvare zakona. — Vi kao da ste malopre izašli iz reke. Nemate ni šešire na glavama.

— Nemaju ni revolvere — dopuni ga Leo Demeter — a sumnjam da imaju i para da plate viski koji su ovde popili.

U salunu odjeknu smeh i do tle ledena atmosfera sada se malo raskravi.

— Izbaci te skitnice, Leo! — čuo se nečiji glas.

— Malo nam je naših nevolja, nego još da slušamo te klovove! — reče drugi.

— Tišina! — dreknu Fraj, čiji je iskusni pogled već zapanio dvojicu stranaca nešto neobično uprkos njihovom pohabanom izgledu. — Priđite vas dvojica ovamo! Pošto nema drugih kandidata za šerifa, moramo da se pozabavimo vama.

Buč i Kid se ćutke došetaše do sredine saluna, gde je stajao celavi rančer. Ovaj ih još

jednom dobro odmeri, onda progundā:

— Vidim da ste nedvano imali dobro kupanje, momci. To znači da ste ili došli iz Meksika ili da niste mogli da se prebacite tamo.

— Da, bili smo nepoželjni u Meksiku — odvrati Buč. — Nego, to nije važno. Nas dvojica imamo velika iskustva sa zakonom.

— To vam verujem — podrugljivo se osmehnu Fraj. — Na vašu sreću, ovo je slobodna teritorija i zakoni Sjedinjenih Država ne važe kod nas. Kada budemo jednog dana prišli Uniji, savezni šerifi će moći da njuškaju po našim stvarima.

— Milo mi je što čujem takvo rezonovanje — javi se Kid. — Vi ste čovek širokih pogleda, gospodine...?

— Zovem se Simon Fraj — odgovori rančer. — I obično govorim u ime ovih buzdovana i kukavica. Ali, voleo bih da vidim da li ste baš kvalifikovani za mesto šerifa u Brazosu. Vi znate na šta mislim?

— Na pucnjavu, svakako — klimnu glavom Buč. — Na žalost, prilikom kupanja izgubili smo gvožduriu.

Simon Fraj ćutke izvadi svoj kolt iz futrole. Onda se okrete jednom mlađem čoveku pored

sebe, koji je očigledno bio kauboj, pa mu reče:

— Edi, daj i svoj kolt.

Buč i Kid prihvatiše koltove iz rančerovih ruku i, pošto su malo osmotrili oružje, zaključiša da je prilično dobro. Plavokosi revolveraš hladno upita:

— Šta želite da gađamo?

— Birajte sami mete — veli kodušno reče Fraj.

Kid se okrete Buču i promrmlja:

— Ovog barmena treba kazniti. Daj da mu izrešetamo onaj luster na tavanici.

Buč pogleda prema velikom šestokrakom lusteru, koji je visio sa drvene grede i na kome je gorelo šest petrolejki sa staklenim cilindrima.

— Sad! — reče Kid i u salunu zapraštaše njihovi koltovi.

Svih šest lampi na lusteru razneše se u komade. U salunu zavlada polumrak.

— Hej, do đavola! — čuo se uplašeni krik vlasnika saluna. — Taj luster me košta čitavo bogatstvo!

— Kupićeš ti novi — dobaci mu Simon Fraj i okrete se od metnicima. — U redu, momci. Položili ste ispit. Dobićete oružje i konje i po sto dolara nedeljno dok ne raščistite ovu

situaciju sa kradljivcima stoke. Dakle?

— U redu — klimnu glavom Buč. — Nadam se da je bivši šerif ostavio neku kancelariju za sobom i dva ležaja.

— Sve je to u zgradi preko puta — objasni Fraj i okrete se vlasniku saluna. — Slušaj, Leo, ova dvojica imaju besplatno piće i hranu kod tebe, čak i kredit ako žele da se kockaju. Jesi li razumeo?

— U redu, Simone — kiselo se osmehnu vlasnik saluna i mračno pogleda u odmetnike. — Samo, nisam baš ubeđen da će ova dvojica nešto učiniti...

— Onda se ti javi umesto njih — dobaci mu Fraj. Pono-vo se obrte novopečenim čuvarima zakona pa pokaza rukom na kauboja koji je maločas dao svoj kolt Kidu. — Ovaj moj čovek, Edi Vargas, uputiće vas u situaciju. On najbolje poznaje okolinu. Slušajte ga u svemu dok ne uđete u posao, a onda sve prepuštamo vama. Imaćete i od svih ostalih ovde u salunu.

— Tako je! — odjeknu iz desetina grla. Stočari su se odjednom razveselili, jer je odgovornost skinuta s njih.

*
* *

Sutradan posle podne, pošto su se Buč i Kid dobro odmorili, nahranili i izabrali nova ode la u lokalnoj trgovini mešovito-
tom robom, ispitali su naoruža-
nje koje je za sobom ostavio
pokojni šerif Vajler. Između de-
setak koltova, Buč i Kid izabra-
še po dva koja su im se učinila
najboljima. Pošto su ih prove-
rili u zadnjem dvorištu iza šeri-
fove kancelarije, odabraše i od-
govarajuće pojaseve. Ovako op-
remljene i osvežene, zatekao ih
je i Edi Vargas, kauboj sa ra-
nča Simona Freja, koji je uzeo
na sebe da Buča i Kida uputi
u posao. On je doveo i dva ose-
dlana konja, lični poklon sta-
rog rančera. Fraj kao da je
znao ukuse novih čuvara zako-
na u Brazosu. Jedan je bio ri-
đan, drugi vranac. Odmerivši
konje, odmetnici se zadovoljno
pogledaše.

— Ovo je dobar znak — pro-
gundā Kid. — Sve nam ide
kao po loju.

— Pa, i red je već jednom
— uzdahnu Buč.

Posle kraćeg razgovora, ispo-
stavilo se da je Vargas vesela
dobričina. On im u nekoliko re-
čenica objasni šta se od njih
očekuje.

— Idemo prvo na bivši Mora-
lesov ranč — reče Vargas. —
To je mesto koje nam je uvek
zadavalo brige, sve dok stari
Džo Vajler nije likvidirao Mo-
ralesa i njegovu bandu. Sada
se tamo ponovo muvaju neki
tipovi. Stara hacijenda kao da
je postala stecište raznih krad-
ljivaca, ubica i probisveta. Ka-
da ih pojurimo, oni pobegnu
preko reke u El Paso.

— Dobro, to su uobičajene
pojave — odvrati Buč. — Za-
to vam nije potreban neki novi
šerif.

— Nije stvar u tome — pro-
duži Vargas dok su izlazili iz
kancelarije i spremali se da po-
jašu konje. — Izgleda da se
u okolini pojavio neki novi or-
ganizator koji namerava da pre-
uzme bivše Moralesove ljude i
njegove planove za gospodare-
nje čitavim okrugom.

Pojahali su konje i napustili
Brazos. Kada je sunce već klo-
nulo prema zapadu, oni stigo-
še do jednog mračnog, krivu-
davog kanjona. Dugo su jahali
kroz kanjon. Ponoć je već bila
davno prošla kada su izbili na
jedan greben i počeli da se spu-
štaju niz dugačku padinu koja
je dopirala sve do stare kuće
na Moralesovom ranču.

Čim su izbili na čistinu, oni
nastaviše opreznije, zaustavlja

jući se svakog trenutka da oslušnu. Bučove osjetljive uši uhvatiše u daljini mukanje stada u pokretu. Kid je hteo da odmah odjuri tamo, ali se Buč usprotivio.

— To su sigurno kradljivci — reče Vargas. — Ja idem na pred da obiđem stado, a vi se pojavite ispred njega. Obračunajte se sa prethodnikom pre nego što mu neko pritekne u pomoć. Siguran sam da je to Garni Naj.

Rastali su se i dvojica prijatelja se uputiše na jug, da bi posle prevaljene dve ili tri milje skrenuli na stari pravac. Čim je zadah stoke uznemirio njihove konje, Buč se zaustavi i spusti u plitku jarugu.

— Ovde ćemo prirediti doček tom Garniju Naju — rekao je drugu.

— Već me uhvatila muka od tih goveda — promrmlja Kid silazeći sa konja. — Šta ti bi da stupiš u službu ovih govedara?

— Čekao sam na tvoj pametniji predlog. Pošto ga nije bilo, morao sam nešto da učinim — progundā Buč.

Kid izvuče kolt. Buč je ostao pored svog konja. Uskoro je u pomrčini ugledao nejasnu priliku nekog jahača. Iza njega se nazirala tamna masa sta-

da. Buč zavuče nogu u uzengiju i taman htede da se baci u sedlo, a u daljini odjeknu pucanj. Goveda počеше da se komešaju.

Odjednom, čitavo stado jurnu ka jaruzi gde su bili Buč i Kid, a njihov predvodnik, Garni Naj, trudeći se da mu izbegne, polete Buču pravo u ruke.

Ali i Buču je pretila velika opasnost. Čovek ili konj uhvaćen u stampedo uplašene stoke imao je malo izgleda da umakne. Buč se baci u sedlo i mamuznu svog riđana, ali je prošlo nekoliko trenutaka dok je shvatio da Kid nije s njim.

Konj plavokosog revolveraša uplašeno se propeo baš kada je ovaj pružio ruku da ga uhvati za uzde. Grmljavina stada je zaglušivala uši. Snažni vranac se otrže iz ruku svoga gospodara i pobeže.

Kid je za trenutak ukočeno zurio u tamnu lavinu živog mesa koja mu se munjevito približavala i već stizala do suprotne ivice jaruge. Pošto je još je dnom prokleo goveda, revolveraš se bez razmišljanja baci ispod izlokanog korenja jedne vrbe. Odmah zatim stiglo je i stado. Veliki oblak prašine pokri čitav prostor.

Nekih dve stotine jardi dalje od tog mesta, Buč zaustavi konja i pogledom poče da traži svog druga. Trgao se kada je pred njega izleteo jedan konj bez jahača. Bio je to Kidov vranac.

U magnovenju, Buč se naže i zgrabi uzde odbeglog konja. Kada se okrenuo, iz oblaka prašine izbi jedan jahač.

Nepoznati je, izgleda, primetio Buča. On opali na odmetnika i ovaj oseti oštar bol u mišici. Odmah zatim i njegov kolt sevnu. Skoro istovremeno začu se još jedan hitac i napadač se zanjihao, ali se održao na konju. Trgao je uzde i nestao u oblaku prašine.

Čovek koji je takođe pucao na nepoznatog pojavi se na po prištu i Buč vide da je to Edi Vargas.

— Do đavola, šerife, — zadi hano povika kauboj — dobro je što imam oštre oči, inače bih pucao i na vas!

— Znači, ti si uzbunio stado! — dreknu Buč. — Moj drug je možda nastradao u stampeđu.

— Zar vi niste bili na konjima? — zbuni se kauboj. — Ne go, znate li da u ovom stadu ima stoke i sa našeg ranča?

Vratili su se prema jaruzi. Vargas je uz put objasnio da

je onaj nepoznati tip bio Garni Naj. Zabrinuti Buč nije imao vremena da pregleda ranu od Garnijevog metka, koji mu je zaparao kožu na mišici. Rana nije mnogo krvarila, ali je Edi navaljivao da ga previje. Dok su se oni prepirali, iz mra ka odjeknu jedan glas:

— Ruke uvis, obojica!

Buč i Edi polako digoše ruke.

— Pokupi im oružje, Klarino! — naredio je onaj glas i Edi tek tada prepozna bradatog čoveka koji ga je držao na nišanu.

— Gle, Horas Gibni! — uzviknu kauboj. — Skupo ćeš platiti za ovaj napad!

— Nije trebalo da se mešaš u naš posao, Vargase — odvrati Gibni, a melez Klarino im vešto zađe za leđa i pokupi revolvere. — Dakle, ovo je vaš novi šerif, a? Videćemo šta će Dač Bendi reći. Polazite na hacijendu!

— Prvo moramo da nađemo mog pomoćnika — odvrati Buč. — Nestao je kada je naišla stoka.

— Sumnjam da ćete ga naći — progundao Gibni. — Uostalom, i jedan naš čovek je nastradao u gužvi. Polazi, ili ću pucati!

— Krećite, šerife — promrm lja kroz zube Edi Vargas. — Ovaj ludak se ne šali. Baš da vidimo ko je taj Dač Bendi. Si gurno vođa bande.

Buč klimnu glavom i obojica pojahaše konje. Sa strane su ih čuvali Klarino i Gibni. Posle nekog vremena, Buč upita:

— Ko je taj Bendi?

— Kaže da je pravnik iz Te ksasa — odgovori Gibni. — Ja bih pre rekao da je bivši koc kar ili tako nešto, ali znam da je pametan čovek. Došao je o vamo da zagospodari čitavim krajem. U tom poslu sada nam smetate samo ti i tvoj pomoć nik. Nadam se da je s njim svršeno.

— A Simon Fraj? — umeša se Edi Vargas.

— On je već mator. S njim ćemo lako.

Razgovor se prekide. U dalji ni se ukazaše svetlosti sa hacie nde. Nije prošlo desetak minu ta, a oni ujahaše u dvorište.

Na vratima stare kuće doče kao ih je jedan visok čovek u tamnom građanskom odelu, sa crnim šeširom na isto tako cr noj, ali prosedoj kosi. Buču je bio dovoljan jedan pogled da oceni da je taj čovek opasan. Istovremeno, učinio mu se ne kako poznatim. Šiljate uši govo rile su da je Bendi sklon ubi

stvu, dok su žute mačije oči bi le u skladu sa svilenim šalom kicoški omotanim oko njegovog vrata.

— Dobro došli, šerife — zaje dljivo ih dočeka Dač Bendi. — Pre ili kasnije morali bismo da se upoznamo, mada čujem da ste ti i tvoj pomoćnik tek juče stupili na posao.

Buč je ćutao, a Klarino, koji je stajao sa strane, skide fenjer sa verande ispred kuće i njime bolje osmotri zarobljenike.

— Gle, gle! — odjednom se trže Bendi. — Sve mi se čini da smo se već negde sreli, šerife. Samo, onda nisi nosio tu značku na grudima.

— I ja bih rekao — klimnu glavom Buč — ali ne mogu da se prisetim gde.

— U svakom slučaju, ja vas smatram uljezima — oštro reče čovek u crnom. — Utoliko pre što ću uskoro postati vlasnik ovog ranča. Vodite ih!

Samo nekoliko trenutaka po što su Gibni i Klarino otišli sa zarobljenicima, u onoj svojoj jaruzi pojavila se jedna prašnja va prilika. Bio je to Kid. Nje mu je još u ušima odzvanja la grmljavina stampeda, a je dva je disao pošto su mu usta i nos bili puni prašine. Sipajući kletve, on se uputi prema brdi ma.

Odjednom, iz mraka se začu neko rzanje. »Konj«, pomisli plavokosi revolveraš i, pošto je odredio pravac odakle je dopiralo rzanje, oprezno pođe tamo.

Nekoliko minuta kasnije, Kid je uhvatio konja, ali se razočarao kada je video da to nije vranac. Nije znao da je konj pripadao poginulom pljačkašu. Pojahao ga je i posle kraćeg oklevanja uputio se ka Morale sovom ranču, računajući da će uz put sresti Buča i Edija Vargas.

Kada se približio imanju, iz mraka odjeknu:

— Stoj! Ko ide?

Kid se zaustavi i nečujno siđe s konja.

— Govori, ko je? — ponovo se začu onaj glas, a plavokosi revolveraš zađe u neko žbunje koje je raslo pored staze. Odmah zatim iz mraka se pojavi čovek i pride ostavljenom konju.

— Gle, Vajtijev konj! — čuo ga je Kid kako gundā. — Zakleo bih se da sam čuo i zveckanje mamuza.

Čovek povede konja u dvorište ranča, otvori kapiju i uteraga u koral. Kid iskoristi to i jurnu ka hacijendi.

Stigao je do osvetljenog prozora i provirio unutra. Prizor

koji je ugledao zapanjio ga je. Buč i Edi Vargas stajali su leđima okrenuti velikom kaminu i gledali u Garnija Naja, Horasa Gibnija, meleza Klarina i još jednog čoveka. Naj je pritiskivao krvavu maramicu na obraz, gde ga je zakačio Vargasov metak. Sada se onaj četvrti okrete i Kid zinu od čuda.

— Do đavola! — progundao je. — To je ona kockarska varalica Dač Bendi! Šta će on ovde?

Tada se s druge strane prozora začu nervozan glas Garnija Naja:

— Krenimo već jednom za El Pasos. Meni je potreban lekar za ruku...

Kid vide kako Buč podiže ruku kao da će se počesati po glavi, a onda je spusti na gornju ploču kamina, gde se nalazio jedan stari, teški budilnik. Njegovi se prsti neprimetno ste goše oko sata i on počeo pogledom da odmerava rastojanje do lampe na zidu.

Ali, kada mu se prsti već stegli i mišići opružili da baci sat, puče prozorsko staklo. Ona četvorica se naglo okretoše, a ruke im poleteše ka koltovima. No, ukočili su se u mestu. Kid ih je već držao na nišanu.

— Ruke uvis! — začu se njegov glas. — Razoružaj ih, Bu-

če... Ako neko samo mrdne, pucaj!

Umesto da poslušaj, Horas Gibni se saže iza Klarina i maši za kolt, ali Buč baci budilnik na njega i omete ga. Odmah mu je oduzeo revolver, zatim razoružao i Klarina, koji je po red svog kolta nosio i Bučov revolver. Edi Vargas je razoružavao Bendija. Buč priđe prozoru.

— Dovedi nam konje — rekao je Kidu.

— Kod korala je jedan tip — odvrati mu plavokosi revolveraš.

— Nije više tamo — začu se nečiji glas iza Kida. — Da nisi mrdnuo, plavokosi! Znao sam da nešto nije u redu čim sam video Vajtijevo konja. Životi nja ne bi sama došla ovamo...

Tek što je novo iznenađenje ukočilo sve prisutne, Klarino se povraća i polete prema vratima. Vargas je bio brži. Bendijevim revolverom zakačio je meleza u prolazu, pa se ovaj za tetura, promeni pravac i nalete na prozor, na kome se razbiše preostala okna. Kid smesta čučnu, a razbojnik iza njega opali i pogodi Klarina, koji ja-uknu.

Dač Bendi i Garni Naj nisu oklevali. Oni jurnuše na Buča, ali je Garni naleteo na njego-

vu pesnicu, zanjihao se i tako omeo Bendija.

Onaj razbojnik iz dvorišta obasipao je prozor olovom, nadajući se da će pogoditi Kida. Jedan njegov metak zakači Naj, koji pade i ostade nepomičan. Gibni je tupo sedeo na podu i kao da se pitao šta se to s njim događa.

— Predajem se! — odjednom se začu Bendijev mirni glas. — Prestanite s pucnjavom!

Lažni pravnik i profesionalni kockar stajao je mirno pored kamina i pripaljavao cigaretu. Buč spusti oružje i kretu ka prozoru da pomogne Kidu. Napolju su odjekivali udarci, praćeni prigušenim stenjanjem. Najzad se razbarušeni Kid pojavi na prozoru i obrisa znoj sa čela.

— Hulji se zaglavio metak u revolveru — objasni revolveraš promenu situacije. — Ja sam ga sasvim učutkao.

— Idi po konje — reče Buč.

Kada se Buč okrenuo, video je da u sobi više nema Bendija. Vargas je bio zauzet smirivanjem Klarina, i verovatno nije primetio njegov nestanak.

Zbunjeni Buč priđe kaminu. Onda oseti na licu neku promaju. Čučnuo je i ugledao tamni otvor koji je zjapio u de snom zidu ognjišta. Bendi je po

begao tajnim prolazom i verovatno se nalazio u dvorištu.

Buč se brzo uspravi i jurnu ka vratima da spreči bekstvo, ali pri tom umalo ne nalete na Gibnjev metak. Pljačkaš je iz sedećeg stava nišao na njega, tako da je Buča spasla samo ogromna brzina kojom je uperio kolt i opalio. Gibni po strance pade na pod, a Edi Vargas tek tada dođe sebi i pusti Klarina.

Šta je, šerife? — uzviknu kauboj. — Znači, ovog ste smirili — dodao je videvši ispruženog Gibnija.

— Da, ali pobegla nam je glavna ptica. Nadam se da će ga Kid zaustaviti kod korala.

Samo što je Buč ovo izustio, napolju odjeknu brza paljba. Olovo zazvižda oko kuće. Zatim se začuše Kidove psovke.

Buč i Vargas izleteše na verandu hacijende. Od korala je dopirao topot kopita. Dizala se prašina. Neko je rasterivao ko nje. Uskoro se topot izgubi u daljini, a iz prašine izbi Kid.

— Oterao nam je konje — razočarano je saopštio drugu.

— Nego, znaš li ko je to?

— Znači, i tebi je poznat? — odvrati Buč.

— I te kako. To je Dač Bendi, hulja s kojom sam imao posla još u Koloradu. Opasna je

varalica. Kažu da je isteran sa pravnog fakulteta zbog neke prevare, ali se izdaje za advokata.

— Čuo sam kako je taj Bendi rekao Naju da u El Pasu ima za prijatelja saveznog šerifa — javi se Vargas. — Sigurno će otići po njega, ali savezni šerif ovde nema nikakva ovlašćenja. Mi smo još nezavisna Teritorija.

— Zato smo se ja i moj prijatelj prihvatili ovog posla — osmehnu se Buč. — Nego, koliko ima do El Pasa?

— Nekih desetak milja zapadno odavde. Ako pođemo pešice u Brazos, oni će nas sigurno stići. Možda će biti najbolje da ostanemo u kući i da se odvde utvrdimo.

— Valjda će i Simon Fraj primetiti tvoj nestanak — reče Buč. — Možda će doći da nam pomogne.

— Sumnjam — razočarano odvrati kauboj. — Misliće da sam se negde zapio.

Sunce je već izgrejalo i na goveštavalo vreli dan.

— Nećete se izvući! — začu se iza njih Klarinov glas.

— Umukni! — Vargas, onda natera meleza da sedne na stolicu i čvrsto ga veza za nju. Zatim gurnu stolicu prema ra

zbijenom prozoru, tako da je prebledeli Klarino gledao napolje. — Ako tvoji prijatelji dođu, bićeš im odlična meta.

Vreme je sporo odmicalo op sednuti su ga iskoristili da pre gledaju oružje i da sav nameštaj u sobi doguraju do vrata i prozora.

Dok su to radili, Edi Vargas odjednom zastade i iznenadeno pogleda dvojicu odmetnika.

— Hej, pa ja sam čuo kako vi jedan drugog zovete Bučom i Kidom, a u Brazosu ste se predstavili kao Džordž Parker i Hari Longbaf!

Vezani Klarino naglo okrete glavu i bolje odmeri Buča i Ki da. Onda mu pakostan osmeh razvuče usta.

— To su nam umetnička imena — reče Kid kauboju videvši da su ovome nepoznati njihovi odmetnički pseudonimi. — Nego, bolje izađi na verandu i osmotri okolinu.

Jedan čas kasnije, Edi Vargas ulete u kuću i viknu:

— Dolaze neki konjanici!

Buč priđe vratima i ugleda desetak jahača kako se zaustavljaju izvan dometa revolvera. Posle kraćeg dogovora, jedan se uputi prema kući i podiže ruku.

— Gle, to je Darki Melvin! Savezni šerif iz El Pasa! Poznati uobraženko i glupak.

— S njim je i Dač Bendi — javi se Kid. — Erro ga na tvom riđanu.

— Uspeli su da okupe poteru — nastavljao je Edi Vargas. — Prepoznajem među njima i neke građane iz El Pasa.

— Da vidimo šta hoće — mirno reče Buč. — Znači, naš prijatelj kockar je uhvatio vezu i sa saveznim organima.

*
* *

Buč i Kid klekoše pored prozora. Dok su se oni spremali za odbranu, Edi Vargas razmače nameštaj nagomilan kod vrata. Buč je čuo pomeranje nameštaja, ali nije uspeo da spreči kauboja da izađe. Edi se već našao napolju i prišao ivici verande.

— Kasno si stigao, šerife — čuo se kaubojev pozdrav.

— Reci tom tvom novopečenom čuvaru zakona i njegovom pomoćniku da se predaju — odgovori Darki Malvin.

— Njih dvojica su odavno odmaglili.

— Lažeš! — dreknu Dač Bendi iz daljine.

Buč vide kako Soli Klarino otvara usta da vikne i htede da ga u tome spreči, ali melez je već iz sveg glasa objavio:

— Šerife! Ovde su Buč Kasidi i Sandens Kid! Njih dvojicu su postavili da brane zakon u Brazosu.

— Šta!? — dreknu savezni šerif Melvin. — Njih dvojica?!

— Dabome! — začu se sada i Dač Bendi. — Sada znam za što su mi bili toliko poznati.

— Predajte se! — dreknu savezni šerif i onda se okrete kauboju na verandi: — A i ti ćeš, huljo, nastradati! Kriješ odmetnike!

— Što sam ne pogledaš? — predloži mu Edi Vargas.

Za to vreme je Buč udario pesnicom Klarina i ovaj je za trenutak bio izabačen iz igre. Darki Melvin pritera svog konja hacijendi i pokuša da pogleda kroz onaj razbijeni prozor. Kada je spazio izubijano lice vezanog Klarina, on se trže i dade znak svojim ljudima, koji odmah kretoše ka zgradi. Onda šerif Melvin trže revolver i nanišani u Edija Vargasa. Zapretio mu je:

— Ako neko iznutra pripuca, ja ću te ubiti!

Klarino je izabrao baš taj trenutak da se baci napred. Za jedno sa stolicom pao je na pod.

— Šta... šta je to? — uznemiri se savezni šerif, ali je nje gov kolt i dalje bio uperen u Vargasa.

Tada sa prozora pored vrata odjeknu pucanj. Melvin ispusti revolver i užasnuto pogleda u ranjenu šaku.

Grupa napadača se odmah rasturi i otvori žestoku paljbu na hacijendu. Edi Vargas je od govorio na vatru, ali, dok se povlačio prema vratima, pogodi ga nekoliko metaka. Kauboj pade, prevrte se i Buč samo ču njegovu psovku:

— Prokleti Melvin...

Nekoliko trenutaka praštalo je na sve strane. Pošto su Buč i Kid neprekidno odgovarali na paljbu, i napadači su pretrpeli gubitke, tako da po dvorištu ubrzo počese da jure konji bez jahača. Zatim se potera povuče u zaklon.

Buč prestade da puca, vrati revolvere u futrole i priljubi se uz prozor. Kada je jedan od uplašanih konja pojurio prema hacijendi, on iskoči napolje pa se, pošto je potrčao nekoliko koraka naporedo s konjem, uhvati za jabuku sedla. Već u sledećem trenutku ga je uzja-

hao. Kid je pogodio njegovu nameru i osuo paljbu na napađače. Pucao je sve dok Buč nije zamakao iza zgrade.

Tada iza jednog drveta izlete Dač Bendi na ukradenom Bučvom ridanu. Lažni pravnik i kockar izgleda da je ocenio kako njihov poduhvat nema izgleda na uspeh, pa je žurio da umakne sa poprišta. To Buču nije promaklo, i on jurnu za njim da bi se ponovo dokopao svog ridana.

Begunac se okrete i dvaput opali iz kolta, ali je u brzini promašio. Gonjenje se nastavi prema reci, gde je na ravnom prostoru ridan brzo izmicao. Buč se nije usuđivao da puca plašeći se da ne pogodi konja, pa odustade od potere i vrati se na ranč.

Kada je došao na domet revolvera, on opali nekoliko metaka iznad glava ušančenih građana El Pasa i doviknu im:

— Ovo nije vaša borba! Zašto da ginete za saveznog šerifa? Dajem vam rok od tri minuta da se čistite odavde!

Pucnjava odjednom prestade, a ubrzo se pojaviše i uzbuđeni članovi potere na čelu sa ranjenim Darkijem Melvinom. Kid kleče pored oborenog Edija Vargasa. Kauboj je bio mrtav. I napadači su imali trojicu mr-

tvih. Kid brzo pokupi njihove konje, a Buč kratko dobaci saveznom šerifu:

— Da te više nisam video na teritoriji, Melvine. Ti ovde nemaš nikakva ovlašćenja, a građani Brazosa mogu za šerifa da izaberu i babu ukoliko im se sviđa. Uostalom, ja i Kid imamo dosta iskustva u čuvanju zakona.

— U to ne sumnjam — kiselo odvrati Melvin. — Naročito u poslednje vreme. Uspeli ste da likvidirate mog kolegu Džoa Leforta.

— Idući put neću da gađam u ruku — podviknu mu Buč. — Žalbu možeš da podneseš direktno predsedniku Sjedinjenih Država, jer je on lično potpisao akt o davanju nezavisnosti Teritoriji Nju Meksika.

Savezni šerif ništa ne reče, već pojaha konja i sa preživelim gonjocima, koji su nosili mrtve, nestade sa ranča. Buč se taman saže da podigne ubijenog Vargasa, kada u kući grmnu revolver. U opštoj gužvi, oni su zaboravili na Solija Klarina. Prilikom pada, melezu su popustile veze i on se oslobodio.

Dočepao se jednog od revolvera koji su se nalazili na kaminu i opalio na Kida, koji je ušao u kuću da pokupi njihove

stvari. Srećom, metak je samo skinuo šešir sa glave plavokosog revolveraša. Drugi hitac Klarino nije stigao da opali. Bio je izrešetan.

Jedan čas kasnije, dvojica prijatelja jahali su ka Brazosu. Pre toga su sahranili mrtve iza hacijende. Buč je mračno gledao ispred sebe. Žalio je kauboj, a ni jahanje na pozajmljenom konju nije mu se dopadalo.

Iza gradića Brazosa, prema severozapadu, uzdižu se planine Sangre de Dios, koje predstavljaju najveću prirodnu prepreku u južnom delu ove teritorije. Čoveku se izdaleka čini kao da se njihovi vrhovi dižu pravo iz ravne pustinje, ali, kada se priđe bliže, primećuju se blage padine prekrivene zelenom travom i izbrazdane malim potocima, oko kojih vlada svežina tokom dugačkog i suvog leta, kada vegetacija u ravnicima biva uništena.

Zahvaljujući tome što se nalazio na ovim zelenim padinama, bogatim travom i vodom, ranč Simona Fraja bio je najproduktivnije imanje u celom kraju.

Već petnaest godina, početkom leta, stoka je napuštala ravnicu i polazila ka brdima na letnju ispašu. Tako je bilo i ovog

poslepodneva, početkom juna, kada je Simon Fraj ponosno jahao ispred ogromnog stada i pogledom preletao okolinu tražeći pogodno mesto za prenoćište.

Zabavljen tim poslom, on se daleko izdvojio od ostalih gonjaca stada i nije ni primetio kada je iz obližnjeg čestara izleteo jedan čovek. Kada se okrenuo, prvo što je ugledao bila je cev kolta uperena u njega. Nije imao vremena da se maši svoje dvocevke skraćениh cevi iz frotrole na sedlu.

— Polako, matori! — začu se zajedljiv glas nepoznatog napadača. — Uzbudjenje bi moglo da škodi u tvojim godinama.

— Do đavola! — grmnu Fraj, koji je prepoznao drznika. — Video sam dosta propaliteta u životu, ali ti si ih sve nadmašio, Bendi!

— Došao sam da ti javim kako bi trebalo da vratiš svoje stado sa ovih padina — reče lažni pravnik.

— Sa mojih pašnjaka! — zagrcnu se Fraj. Pa, ja već godinama...

— Od ove godine više nećeš — preseće ga Dač Bendi. — Ja sam sada postao vlasnik brda pored Sangre de Dios. Pašnjaci na ovoj strani pripadaju tim brdima i, pošto na ovoj slobod-

dnoj teritoriji ne važi zakon prvenstva poseda, oni pripadaju svakome. Ti, koji ne priznaješ savezne zakone niti šerife, morao bi da znaš i za tu prednost na Teritoriji. Od sada ja koristim pašnjake.

— Gle, gle! — podsmehnu mu se Fraj. — Tebi, izgleda, još nije dovoljno batina. Čekaj samo dok naš novi šerif sa zna da si ovde.

— Pa, da, zaposlili ste dvojicu razbojnika da vas brane od uglednih građana i saveznih organa. Samo, sada nema ko da ti pomogne, Fraje.

Dač Bendi hitro pritera konja do rančerovog i jednim brzim pokretom istrže njegovu dvocevku iz futrole. Pošto je izvadio patrone, on baci oružje daleko u žbunje.

No, ipak je potcenio hrabrost starog rančera. Fraj se odjednom baci iz sedla i zgrabi Bendija za vrat, pa obojica padoše na zemlju. Kockar prvi skoči na noge i udari rančera pesnicom ispred srca.

— Izgleda da si ovo tražio, matori! — prosikta Bendi. Ali, Fraj se nije predavao. On ponovo jurnu na Bendija i uspe da ga zakači pesnicom po vratu, ali razjareni kockar lako od bi njegovu desnicu i iz sve snage ga udari u bradu. Rančer

klonu na kolena. — Diži se! — naredi mu Bendi. — Diži se, da ti pokažem ko sada zapoveda u ovom kraju!

Fraj se s mukom podiže sa zemlje i tvrdoglavo jurnu na dvadeset pet godina mlađeg protivnika. Kockar lako odbi rančerov udarac levicom, ali nije bio dovoljno brz da izbegne i desnicu, koja ga ovoga puta zakači po bradi.

To razbesne nasilnika, i on počeo nemilosrdno da udara zadihanog starca. Zauzeti borbom, nisu čuli topot kopita. Jedan jahač se pojavi iza okuke i, ne zaustavljajući konja, skoči iz sedla. Bendi se okrete i sledi. Pred njim je stajao Buč Kasidi.

— Uzmi svoje oružje, Fraje, i pojaši konja. Ja ću te zameniti.

Kockar počeo da uzmiče. Shvatio je da je odmetnik jači od njega. Prosiktao je.

— Znači, plašiš se da potegneš oružje, Buče!

— Metak nije dovoljna kazna za dripca kao što si ti — odvrati ovaj. Bendi nije znao koliko je Buč napredovao u baratanju koltom. — Pored toga, treba te naučiti pameti da više ne napadaš ljude.

Brz kao munja, Bendi polete ka Bučovom riđanu, koji je već

duže vremena bio u njegovom posedu, ali to odmetnika još vi-
še razbesne.

On se baci na hulju i poče
nemilosrdno da ga obasipa u-
darcima. Lice mu je pomodre-
lo, a krv potekla iz nosa.

Kada se u jednom trenutku
Bendi očajnički bacio na njega,
Buč se saže i prebaci ga preko
glave. Kockara je samo ispruže
na ruka sačuvala da ne slomi-
je vrat, ali je zato iščasio ručni
zglob. Uz prodoran jauk, on se
otkotrlja pravo pod noge Bu-
čovog ridana. Sada rančer ne-
što viknu i Buč se okrete. Ra-
čunao je da je Bendi onesposo-
bljen.

Ne obazirući se na povređe-
nu ruku, kockar se iskobelja is-
pod konjskih nogu, baci se u
sedlo i pojuri niz stazu. Rančer,
koji je već bio na svom ko-
nju, jurnu za njim i tako one-
mogući Buča da puca na begu-
nca.

Kada se Bendi ponovo uka-
zao na nišanu, već je bio preda
leko da bi hitac bio siguran i
Buč razočarano spusti kolt. Ra-
nčer i kockar se izgubiše u če-
staru, iz koga se malo zatim za-
ču pobedonosan Frajov krik.
Buč jurnu tamo, ne primetivši
Kida, koji je u međuvremenu
uspeo da pristigne svoga druga

i da jednim pogledom obuhva-
ti situaciju.

No, u čestaru je Buča čekalo
novo iznenađenje. Bendi je pao
s konja i u tom trenutku ran-
čer je pobedonosno kriknuo.
Odmah zatim kockar se bacio
na Fraja, oborio ga iz sedla i
produžio bekstvo na njegovom
konju.

Omršaveli i izranjavani ri-
đan sada je zahvalno njuškao
svog gospodara. Buč ga samo
potapša po vratu, pope se u
sedlo i polete za beguncem.

Ali, samo što je izbio iz jed-
nog šumarka, riđan posrte i u-
malo ne pade. Životinja je bila
iscrpljena. Buč se zaustavi kod
jednog izvora i sjaha. Svežom
travom je istrlljao ridana i pu-
stio ga da pase. Dok je posma-
trao konja, zaricao se u sebi da
će se dočepati Dača Bendija.

*

* *

I to svoje obećanje Buč je
uskoro pokušao da ispuni. Pre-
dložio je Kidu da krenu u po-
tragu po brdima, ali plavokosi
revolveraš nije pokazivao neko
naročito oduševljenje da se lo-
mata po divljini, pogotovu što
je baš tada u salunu Leo De-

metara počela velika partija po kera.

— Slušaj — rekao je Buču — ako me ruka i sreća posluže, mogu da zaradim više para nego što bismo dobili da ovde godinu dana izigravamo čuvar zakona. Ipak ti ne savetujem da ideš sam u potragu za tom varalicom Bendijem.

Buč je bio tvrdoglav, a kako ga karta nikada nije bogzna kako služila, niti je to mogao da popravi dopunskim veštinama kakvima je raspolagao Kid, on osedla ridana i napusti grad.

Životinja se poslednjih dana bila lepo oporavila i sada je veselo grabila kroz sumrak.

Noć se u ovim krajevima brzo spušta, pa je Buč usporio. No, kada je izgrejao mesec, slobodnije je zgrabio prema brdima.

Međutim, već je osećao kako mu prisustvo plavokosog druga nedostaje. Znao je da se u brdima krije Dač Bendi, koji je uspeo da oko sebe ponovo okupi razne probisvete. Njegovo skrovište je ostalo nepoznato novopečenom šerifu, pa mu nije preostajalo ništa drugo nego da jednostavno na trapa na nekog od njihovih staražara i tako otkrije banditsku jazbinu.

Tek što je izbio iz jednog šumarka, Buč spazi malu čistinu na čijoj se sredini uzdizala usamljena oštra stena. Stari instinkt ga upozori na opasnost. Izdaleka je zaobišao usamljenu stenu i već skoro bio prošao pored nje, kada mu se učini da se tamo neko miče. Zatim se začu prigušeni zvižduk i Buč zaustavi konja. U ruci mu se stvori kolt. Ponovo se začuo zvižduk, a onda se javi hrapavi glas:

— Jesi li ti, Bendi?

Buč prinese ustima vratnu maramu i kroz nju odgovori, podražavajući kockarev promukli glas. Sakriveni bandit je bio zadovoljan njegovim odgovorom, jer kresnu šibicu i pripali cigaretu. Zatim se spusti niz stenu i pođe prema njemu.

— Video sam kako veliko stado podiže prašinu — reče mu bandit, pošto je mesec baš tada zašao za oblake, nije primetio da čovek na konju nije njegov vođa. Mirno je nastavio: — Ne znam kakav je tvoj plan, ali momci misle da bi trebalo da ih napadnemo pre nego što se goveda rasture po brdima. Onaj konj dole baš je zgodno mesto za zasedu.

Buč sjaha i, da bi sakrio lice, načini se kao da nešto barata oko sedla. Umesto toga,

skinuo je rijatu, dugački meksikanski kožni bič, koji je Bendi ostavio na sedlu dok je jahao riđana. Čim mu se bandit približio, naglo se okrenuo i ošinio ga bičem.

Upaljena cigareta pomogla mu je da pogodi cilj i vitka koža obavi se oko čovekovog vrata. Buč smesta trže rijatu i bandit pade na zemlju ne ispuštajući ni glasa. Kada mu je prišao, video je da ovaj u ruci još drži revolver. To je bilo čudno. Šta li mu je bio potreban revolver, upita se Buč, kada je njega smatrao za Bendijsa?

U sledećem trenutku dobio je odgovor:

— Ne mrdaj, Kasidi! Jedan sumnjiv pokret i ja pucam!

Glas se čuo desno od Buča, tamo gde se nalazilo neko žbunje. Odmah zatim iz žbunja je ponovo odjeknuo onaj glas, praćen podrugljivim smehom, koji je očigledno pripadao Bendijsu:

— Dobro si odglumio, Vajt... Trik je upalio.

Razbojnik po imenu Vajti mučno se podiže sa zemlje. Rukom se držao za vrat.

— Da, trik je upalio, ali me umalo nije udavio.

Dač Bendi izađe iz zaklona, priđe Buču s leđa i reče:

— Ruke uvis! — Tek tada se sagao i podigao Vajtijev revolver.

— Trebalo je da pucam kada si me tamo dole izazvao — proceđi Buč kroz zube.

— Sada je kasno za kajanje — cerio se Bendi. — Na mene je red da izaberem kako ćeš umreti. Platićeš mi za ovaj slomljeni zglob.

— Taj Kasidi bi mogao bolje da ti posluži živ nego mrtav — javi se Vajti.

— Kako to? — trže se kockar.

— Tvom zglobu je potreban lekar. Nateraj ga da napiše pismo lekaru iz Brazosa i pozove ga ovamo.

Bendi se zamisli.

— Hm, ideja nije loša.

— Pristaću da napišem poruku ako mi više ne dirneš kobra — predloži Buč.

— Šta?! Još ćeš ti da mi postavljaš uslove! — dreknu kockar. — Pisaćeš kako ti ja naredim... Polazi!

Buč pojaha riđana i krete napred, a Bendi i Vajti pođuše za njim. Posle jednog časa jahanja stigli su u slepi kanjon koji se zvao Dom skeleta. Od kanjona se pružala Grizlijeva visoravan.

Ušli su u kanjon. Stotinak jardi dalje gorela je logorska

vatra i na Bedijev povik tamo se podiže jedan krupan čovek. Prišavši vatri, Buč prepoznade čuvenog razbojnika Džima Gotjera, koji je proveo osam godina u zatvoru u Jumi. Buč ga je tamo upoznao za vreme svog kraćeg boravka. Tamo su se jednom i potukli.

— Aha, evo mog starog prijatelja Kasidija! — grmnu Gotjer. — Dodite, momci, da vidite čuvenog odmetnika koji je postao šerif!

Na ove reči razbojnici napustiše zaklone iza šteta i okupiše se oko zarobljenika, kome je Gotjer i oekivao. Ovaj se tim prebaci kraj konopca preko grane jednog drveta i zateže ga, tako da je Buč jedva nogama dodirivao tle. Uskoro u istegnutim rukama mišići počеше strahovito da ga bole, što je Gotjer i očekivao. Ovaj se okrete i šapnu nešto Bendiju.

— Do zore ćeš biti voljan da pišeš lekaru — dobaci Bendi zarobljeniku. — Sada sam se setio kako bi trebalo napisati i jednu poruku Simonu Fraju.

Odmetnici večeraše, zamotase se u ćebad i uskoro ceo logor utonu u tišinu. Gotjer još jednom priđe Buču, pregleda konopac i preteći reče:

— Ja lako ne zaboravljam dugove. Ti si mi mnogo dužan.

Buč je ćutao. Sada je tek počeo iskreno da žali što nije poslušao Kida, ili ga, bar, nagovorio da pođe s njim. Nije znao da se Kid u tom trenutku nemirno šetka ispred saluna u Brazosu. Revolveraša nije služila karta kako je očekivao i jedva da je zaradio stotinak dolara na pokeru. Pošto je popužio cigaretu, Kid ne strpljivo baci opušak i ode po svog vranca u štalu iza šerifove kancelarije. Osedlao ga je i pojahao prema brdima.

Mesečina mu je pomagala da otkrije jasne tragove, prvo u prašini, onda u zelenoj travi. Kako se nije zadržavao da odmara konja, Kid ubrzo izbi na padinu koja je vodila ka onom kanjonu, pređe preko nje i ose ti u vazduhu miris dima.

Sjahao je i pešice se približio sputanim konjima koji su pasli na ulazu u kanjon. Jutarnja svežina naterala je plavo kosog revolveraša da uzdrhti. On pogleda u nebo pošto odjednom nestade mesečine. Umešto zvezda, ugledao je veliki taman oblak koji se preteći približavao planinskim padinama. To je verovatno bila poslednja prolećna oluja pre nego što će napustiti sušni pe-

riod. Ubrzo munja sevnu iza tamnih planinskih vrhova i po tmula grmljavina naruši tišinu.

Onda munje počese da sevalu jedna za drugom, a svaki blesak bio je praćen jakom grmljavinom. Zahvaljujući nebeskoj kanonadi, Kidu je pošlo za rukom da se neprimećeno približi razbojničkom logoru.

Kada munja ponovo sevnu, njena svetlost otkri jednog vezanog čoveka ispod obližnjeg drveta.

Kid nije morao da pogađa ko je taj čovek. Više se nije krio. Međutim, prve krupne kišne kapi već su počele da padaju na zemlju, a Kid još nije bio stigao do onog drveta. Kiša poče da gasi vatru i razbojnici se uzbuniše. Grmljavina im nije smetala, ali su se plašili vlage.

— Ostavljajte ćebad, glupaci! — ču se nečiji zapovednički glas. — Pohvatajte konje pre nego što se razbeže od grmljavine!

Ova neočekivana naredba išla je Kidu naruku. Razbojnici napustiše logor i on se lako do šunja do drveta ispod kojeg je visio Buč. Izvukao je perorez i presekao užu. Buč pade na vlažnu zemlju. Kid ga oslobodi

veza na rukama i tutnu mu u utrnulu šaku jedan svoj revolver. Kada je shvatio da Buč ne može da drži oružje, pokušao je da mu trljanjem povraća krvotok u rukama.

Velika senka se odjednom stvori pred njima. Plavokosi revolveraš munjevito odskoči, a iznenađeni Gotjer, koji je verovao da pred sobom ima bespomoćnu žrtvu, trže revolver. No, zakasnio je. Istovremeno sa udarom groma, u Kidovoj ruci sevnu revolver, a i Buč opali iz kolta.

Razbojnik se sruči licem na zemlju. Iz Bučove ruke ispađe revolver. Više nije mogao da ga drži ukočenim prstima. On se okreće i daje znak Kidu da uzme kolt.

Odozdo, sa ulaza u kanjon, začu se rzanje i nečiji povik:

— Evo tvog riđana, Bendi!

Buč uze revolver iz Gotjerove ruke pa sa Kidom čučnu iza drveta. Tada se iz pomrčine pojavi Vajti, koji je za sobom vodio njegovog osedlanog riđana. Očigledno da niko nije čuo malopredašnju pucnjavu.

Buč skoči i obori razbojnika. Ipak, mada su munje sevale svakog trenutka a grmljavina potresala kamene zidove kanjona, dvojica prijatelja se nisu

usuđivali da pucaju, već su Vajtiju vezali ruke njegovim kaišem. Onda ga Kid dovuče do drveta i priveza konopcem kojim je do maločas Buč bio vezan.

Onda pohitaše niz kanjon. U tom trenutku strahovita svetlost obasja kanjon, praćena gromovitim treskom. Kid pade kao gromom pogođen. Imao je utisak da se nebo rascepilo.

Kada se podigao sa zemlje i okrenuo, plavokosi revolveraš izbezumljeno kriknu. Nigde ni je video Buča ni njegovog riđana. Njegov prijatelj kao da je ispario.

*
* *

Grom je rascepio ono drvo i skoro ga izvalio iz korena. Kiša je cvrčala po zapaljenom stablu i donosila neprijatan miris izgorelog mesa. Usplahireni povici odjekivali su među zidovima kanjona, a mutna svetlost novoga dana, koja se bojažljivo probijala kroz razbesnele oblake, otkrivala je pogurene prilike razbojnika koji su hvatali prestravljene konje.

Plavokosi revolveraš je nezvereno gacao po granama obo

renog drveta i tražio ostatke Buča i njegovog konja. Morao je da se baci u mokru travu kada se jedan od razbojnika približio i uzviknuo:

— Pogledajte, Kasidi je nestao!

Kid oprezno virnu iz visoke trave. Približavala se grupa jača, koji uskoro napraviše krug oko oborenog drveta. Ono je još tinjalo. Njihovi pogledi zadržase se na mestu gde je ranije Buč bio vezan. Tek tada i Kid primeti jednu bezobličnu, ugljenisanu priliku koja je ležala malo po strani. Retko ko ovako iznenada i naprasno pogine kao što je to bio slučaj sa Vajtijem.

— Bogamu! — kriknu jedan razbojnik. — Bolje bežimo odavde. Kanjon privlači gromove.

— Čekajte! — začu se Bendijev glas. — Moramo prvo...

— Bujica se spušta niz kanjon! — viknu neko iz pozadine. — Kidajmo odavde!

Čulo se hućanje nabujalih voda koje su se slivale sa strmih zidova, sakupljale na dnu kanjona i tražile izlaz prema proplanku. Kiša nije prestajala da šiba u debelim mlazovima i zamračuje vidik. Dač Bendi trže svog konja i reče:

— Penjite se na veću visinu, momci! Mogli bismo da po

kiši napadnemo Frajevo stado. A posle ćemo potražiti Kasidija. Možda će se udaviti u bujici.

Razbojnici požuriše ka izlazu iz kanjona, a Kid ustade iz zaklona. Morao je da se pobrine za sopstvenu kožu. Voda mu je već dopirala do kolena.

Ali, kao što je nepogoda iznenada naišla, tako je i prestala. Pljusak se pretvorio u sitno rominjanje, a munje i grmljavina pomeriše se ka zapadu.

Kid počeo da gazi kroz bujicu i u jednom trenutku oseti poznati miris cigarilosa. Preko puta je video jedno udubljenje u steni, koje se kao pukotina penjalo naviše. On se baci u vodu i pređe na drugu stranu kanjona. Kada se uspuzao u ono udubljenje, dočeka ga miran glas:

— Ne moraš da kucaš, Kide... Vrata su otvorena.

Nikada se Bučov glas Kidu nije učinio prijatnijim. On se uspravi i posle nekoliko koraka obrete se na poširokom platu obraslom travom. Tu je, u zaklonu stene, sedeo Buč. Njegov vranac i Kidov riđan stajali su malo podalje i pognutih glava mirno podnosili kišu.

— Šta je sa Bendijem i njegovom bandom? — upita Buč

kao da nastavlja tek prekinuti razgovor.

— Idi do đavola! — prasnud njegov drug. — Koštao si me pola života. Kako si uspeo?...

— Kada je opalio grom, ja i riđan smo bili prosto oduvani na ovu stranu. Ležao sam ošamućen, ne znam koliko, a onda sam čuo hulje kako dolaze prema drvetu i sklonio se ovamo. Dakle, šta je sa Bendijem?

— Poveo je svoje hulje da napadnu Frajevo stado — objasni Kid, uze Buču cigarilos iz usta pa odbi nekoliko dimova. — Hoćemo li za njima?

Pojahali su konje i spustili se u kanjon, gde se malopredašnja bujica već pretvorila u plitki potočić. Kada su izašli napolje, primetiše tragove razbojničkih konja.

— Krenuli su na istok da se dočepaju grebena — reče Buč. — Tamo, pozadi grebena, nalazi se padina, a ispred padine je stado.

— Nikada nisam verovao da će me stoka toliko zanimati — gundao je Kid. — Tebi se ne čudim. Ranije si krao goveda i konje. Uostalom, ostao si seljčina, Buče, pa ti balega ne smeta.

Više nisu štedeli konje. Trebalo je požuriti i upozoriti ka-

u boje, koji oni po ovoj nepogodi svakako nisu očekivali na pad.

Bilo je teško pratiti tragove, no prijatelji se nisu osvrtni na to jer su otprilike znali gde se nalazi stado. Uskoro se u daljini čulo i mukanje goveda. Buč trže uzde i pokaza rukom prema padini brda koja je bila načičkana iskrivljenim borovima. Lice mu se smrče. Isprekidana kolona jahača spuštala se između drveća prema stadu.

Već su mogli da izbroje sa koliko ljudi raspolaže Dač Bendi. Ukupno je bilo devet razbojnika, koje je predvodio lažni pravnik u crnom kaputu, čovek koji je želao da zagospodari ovim mirnim krajem. Pošto su jahali na odmornim konjima, Bendi i njegovi ljudi već su bili bliže stadu nego Buč i Kid.

— Zakasnili smo — ozbiljno reče Kid. — Oni će rasturiti Frajeva goveda pre nego što stignemo do onog grebena.

— Samo da rančer nije bio toliko tvrdoglav — nezadovoljno odvrati Buč. — Trebalo je da vrati stoku posle onog sukoba sa Bendijem.

Sa svoje visoke osmatračnice jasno su videli stoku i napadače. Ispod strme ivice gre-

bena, načičkane velikim kamenim gromadama, spuštala se padina sve do stada. Buč se odjednom priseti nedavnog stampeda u kome Kid umalo nije nastradao.

— Ponovo ćemo napraviti stampedo — rekao je plavokosom odmetniku. — To nam je jedina šansa. Uzbunićemo stoku i poteraćemo je prema kanjonu pre nego što razbojnici izvrše napad.

— Kako to misliš? — iznenadi se Kid. — Odavde se ne će čuti ni naša pucnjava.

— Vidiš li ove gromade? — reče Buč pokazujući na stene pored ivice. — Sjaši.

Ostavili su konje i potrčali ka stenama. Bendijeve ljudi su za to vreme opkolili stado i spremali se za juriš, pa njih niko nije ni primetio.

Buč priđe jednoj steni koja mu je dopirala do pojasa i svojom snagom navali se na nju. Na raskvašenoj podlozi gromada počeo da se ljulja.

Kid mu pritrča u pomoć i udruženim snagama oni je pokrenuše. Stena skliznu sa grebena, odskoči od jedne izbočine, zatim se odbi do polovine padine i onda se velikom brzinom počeo valjati ka stadu. Pri tom je čitava okolina odjekivala od tutnjave.

Ne čekajući da vide rezultat, Buč i Kid navališe na drugo stenje. Za tren oka se pokrete čitava lavina, koja pokri padinu i napravi buku kao prilikom pravog snežnog usova.

Već je prva tutnjava izazvala paniku u Frajovom logoru. Videli su se kauboji kako trče na sve strane, dok je stoka u bujicama jurila dalje od padine.

Dač Bendi i njegovi ljudi za stadoše na padini. Zapanjeno su gledali u prizor ispod sebe. Shvatili su da im je prepad propao i da stado neće biti njihovo.

Buč obrisa znoj sa čela i veselo reče:

— Uspeli smo... stoka beži prema kanjonu, a Bendi se skamenio od zaprepašćenja.

— Varaš se, Buče — odvrati Kid. — Gužva nam tek predstoji.

Revolveraš pokaza na padinu sa borovima. — Videli su kako razbojnici okreću konje i jure prema njima. Bendi ih je primetio i shvatio šta je uzrok njegovom porazu. Sada je žurio na konačni obračun.

Dvojica protiv deseterice.

Odozdo sevu nečiji revolver i pucanj se stostruko odbi među liticama.

— Koliko ti imaš metaka? — upita Buč prijatelja. — Ja imam još samo pet u revolveru. Dripci su mi uzeli pojas sa mecima.

— Ja imam trideset i pet reče Kid pošto ih je prebrojao. — Biće nam dosta da se neko vreme održimo. Valjda će nam i oni odozdo priteći u pomoć.

— Razdvojićemo se — reče Buč. — Ja ostajem ovde, a ti se povuci pored grebena do one isturene stene. Odatle ćeš moći da ih gađaš u bok.

Podelili su municiju i Kid počeo kao mačka da se probija između stena, odakle je svakog trenutka mogao da se suvratiti u ponor. Da bi odvratio pažnju od njega, Buč opali nekoliko metaka prema razbojnicima, koji sada sjahaše sa konja i počeo da trče od stene do stene i da se približavaju opsednutima.

— Na juriš! — začu se komanda Dača Bendija. — Nemamo mnogo vremena!

Jedan tip hrabro skoči na noge i potrča uzbrdo. Buč pažljivo nanišani. Čim je njegov kolt sevu, napadač pade na zemlju. Sa više strana začuše se uplašeni povici.

Razbojnici otvoriše vatru na Buča, ali njihova pucnjava na glo prestade. U opštoj gužvi ni

je se čuo prasak Kidovog kolta. On je već bio stigao do svog uzvišenog položaja i počeo da dejstvuje. Jedan napadač jauknu i većina njegovih drugova sada se okrete Kidu. Čule su se Bendijeve psovke. Kockar je i dalje smatrao Buča glavnim protivnikom.

Njegov crni šešir provirivao je iza jedne oštne stene. Buč počeo da puca prema šeširu. Tek kada je ispalio nekoliko metaka, shvatio je da je vođa odmetnika ostavio svoj šešir da privlači njegovu paljbu, a sam se pomerio mnogo više udesno. Odmah zatim Bendijevi kuršumi zazujaše oko Bučove glave.

I Kidu nije bilo prijatno. Uklešten na steni, on nije mogao da manervišie kada su se razbojnici podelili i počeli da ga napadaju sa dve strane.

Olovo je udaralo o stene, od bijalo se uz preteći zvižduk, ali, sem one dvojice razbojnika, niko nije stradao. To je Bendija ohrabrilo. Buč shvati da kockar želi da se prvo obračuna sa Kidom i da onda udruženim snagama svrši i s njim.

I zaista, posle zatišja od nekoliko minuta, kiša olova zasus stenu iza koje se Kid bio utvrdio. Revolveraš nije uzvraćao i verovatno je visio s druge strane, gde jedva da je

imao neki oslonac nad provalijom. Bendi je sve vreme pucao na Buča i sprečavao ga da se umeša. Ohrabrena Kidovim ćutanjem, grupa razbojnika naпусти zaklone i jurnu ka steni.

Izlažući se kockarevim mecima, Buč se otkotrljao iz svog zaklona, čučnuo iza povećeg kamena i pripucao na napadače. Jedan razbojnik odmah pade, drugi se uhvati za grudi i kriknuo, a treći, pogođen u nogu, počeo četvoronoške da se povlači. Preostala dvojica zastadoše u mestu.

Tada iza one stene sevnu i Kidov revolver.

Dač Bendi shvati da je ponovo poražen, pa se sa ostatkom razbojnika povlačio. Buč ga je čuo kako uplašeno viče. Jedna prilika iskoči iza neke stene i Buč mahinalno opali na tu stranu. Razbojnik pade i počeo da jauče, ali onda podiže ruke i viknu:

— Ne pucaj!

— Baci revolver i pridi! — na redi mu Buč.

— Samo pokušaj, Side! Ja ću te ubiti! — javi se Bendi i osu bujicu psovki.

Čovek ustade i uhvati se za okrvavljeno rame.

— Meni je svega dosta, Dače! Neću da poginem. Predajem se, Kasidi.

Tada se iza stene pojavi kockareva ruka i Buč brzo pripuca na tu stranu. Istovremeno je sevnuo i Bendijev revolver. Onaj dezterter se trže, okrete oko sebe i pade. Kockar se neozleđen povukao u zaklon, ali se baš tada začu uplašeni glas drugog razbojnika:

— Eno Simona Fraja i njegovih prokletih kauboja! Penju se ovamo. Ja bežim!

Čizme, zagrebaše po kamenju. Kockar je predvodio bekstvo. Njegov glas je uplašeno izdavao nepotrebna naređenja:

— Brzo prema konjima, momci!

Kid se smandrlja sa one strane i stiže do prijatelja.

— Najzad je i Fraj shvatio šta se ovde događa — besno je rekao. — Umalo nisam pao sa litice.

Buč je ćutao i gledao kako Bendi i njegovi preživeli ljudi hvataju konje i beže ka drugoj strani grebena. Kauboji su pripucali za njima, ali je rastojanje bilo veliko.

— Čini mi se da ovde neće biti mira dok ne likvidiramo Dača Bendija — promrmlja Buč.

Nešto kasnije dojahaše Fraj i njegovi momci. Rančer grmnu iz besa:

— Opet su nam umakli! Prokleti advokat!

— Bar da je advokat — odbrusi mu Kid. — Obična propalica... Nego, vama se baš nije mnogo žurilo, Fraje.

Rančer je taman zaustio nešto da mu odvrati, kada se odozdo začuše dva slaba pucnja. Buč prilete ivici grebena. Pucnji su dopirali iz Frajevog logora.

— Na konje! — viknu Buč.

*
* *

Kada su se spustili u logor, zatekli su tamo mrtvog kuvara. Oko njega su bili razbacani sanduci sa suvom slaninom, pasuljem, kao i vrećice brašna i kafe. Najveći deo je bio odnesen. Na jednom sanduku bila je olovkom naškrabana poruka: Nismo morali da odemo u grad po namirnice. Nemajte misliti da smo obeshrabreni. Dač Bendi«.

Zato su Fraj i kauboji bili obeshrabreni. Za stočare koji gone stado nema gore nesreće nego kada izgube kuvara, pogotovu majstora kakav je bio ubijeni Tomson. Oni održaše

savetovanje i onda rekoše rančeru:

— Ili ćemo dobiti duple plate, ili napuštamo posao. Ako već treba glavu da stavljamo u torbu, neka se to i plati.

Simon Fraj pogleda u Buča.

— Plati im — reče mu ovaj.

— Zadrži samo one koji budu kadri da u punom trku pogode vreću brašna na rastojanju od osamdeset jardi.

Ispit je odmah održan i svi su ga kauboji položili, osim Čoka Elisona. Nijedan njegov metak nije pogodio vreću. Kauboj primi zarađenu platu i odmah pojaha prema Brazosu. Buč i rančer su ga zamišljeno gledali.

Međutim, kada se dva dana kasnije Buč i Kid vratiše u grad, bili su iznenađeni videvši Čoka Elisona kao kočijaša poštanskih kola koja su dvaput nedeljno povezivala Brazos sa Vetlendom, gradićem stotinak milja dalje na severu.

Buč i Kid su se nedelju dana odmarali, ali onda Kid, kome je bilo dosadno u gradiću, odluči da ode u izviđanje okoline. O Bendiju i njegovim razbojnicima ništa se nije čulo.

Tako je jahao čitav dan u raznim pravcima i onda se slučajno približio Moralesovoj napuštenoj hacijendi. Iznenadio

se kada je u blizini video dimnečije logorske vatre. Oprezno se prišunjao tom mestu i još izdaleka čuo glasan razgovor i prepoznao glas koji nikada neće zaboraviti. Lažni advokt i kockar Dač Bendi je govorio:

— Ti si dobar izviđač, Bele. Jesi li siguran da Buč i Kid nisu u gradu?

— Kasidija nisam video, ali sam zato prisustvovao odlasku onog revolveraša Kida. Odjahao je iz grada.

— Divno! — zakikota se Bendi. — Sada nam niko neće smetati. Fraj je vratio svoju stoku iz brda i sada se sprema da je žigoše kako bi je prodao. Ako mu opljačkamo čitavo stado i prodamo ga u El Pasu, Fraj će ostati bez novca. Onda je s njim svršeno.

— Dosta mi je sakrivanja, Bendi — javi se Bele. — Nestalo nam je i hrane.

— Strpite se, momci — promrmlja Bendi. — Obećavam vam veliku pljačku.

Kid je oklevao. Znao je da sam neće moći ništa da učini protiv desetak razbojnika i kolebao se da li da se vrati u grad i obavesti Buča, pa da organizuju odbranu ili da odjuri do Simona Fraja. Odlučio se za ovo poslednje.

Pojahao je svog vranca i krenuo kroz sve gušći mrak. Kada se spustio u ravnicu, zario je mamuze u bokove konja i jurnuo. I baš tada, u najvećem trku, njegov konj nalete na nekakav krtičnjak i saplete se. Plavokosi revolveraš kao iz pračke polete sa sedla pa svom težinom tresnu u neko žbunje.

Da nije bilo tog žbunja, ko zna da li bi Kid ostao živ.

U svakom slučaju, bio je one svešćen i dobro ugruvan.

Kada je ponovo otvorio oči, ugleda je visoko izgrejan mesec i ocenio je da je ponoć davno prošla. S mukom se pridigao i, trljajući izubijana leđa, počeo da se osvrće oko sebe. Lice mu se ozari kada ugleda svog vranca kako mirno pase u blizini. Životinja nije odlutala, već je ostala kod svog gospodara.

Kid se pope u sedlo i ponovo krene ka mestu gde je Simon Fraj okupio svoje stado. Znao je da je zakasnio da ometa razbojnički prepad, ali je tvrdoglavo išao tamo da bi makar nešto učinio.

Uskoro je stigao do jedne rečice. Tu je zastao da razmisli o daljim akcijama.

Tada se iz daljine začu mukanje goveda i tamna masa velikog stada počeo da se pribli-

žava reci. Uskoro je razaznao i trojicu jahača koji su jurili oko stada i povicima ga terali. Mesečina je bila dovoljno jaka da Kid prepozna Bela i Moju, Bendijeve ljude koje je video u razbojničkom logoru.

Prve krave stigoše do rečne obale i nekoliko životinja zagazi u plitku vodu.

Shvativši da je sada poslednji trenutak da nešto učini, Kid trže oba svoja kolta, jurnu prema čelu stada pa otvori brzu paljbu nisko iznad glava životinja. Pri tom je urlao iz sveg glasa.

Goveda uplašeno zamukaše i počеше da se okreću. Kid vide kako ona tri jahača bezglavo jure na sve strane i pokušavaju da stoku vrata u vodu.

Revolveraš podiže kolt i nanišani na najbližeg razbojnika. Opalio je i zрно podiže vodoskok u blizini Mojinog konja. Drugi metak pogodi životinju i jahač glavački polete u reku. Umesto da pomogne drugu, Bel okrete konja i pobeže uzvodno. Treći je bio niko drugi do Dač Bendi, ali se on po običaju držao u pozadini. Kidovi meci nisu stizali do njega.

On zatim usredsredi paljbu na Bela, koji izjuri na obalu. Za to vreme je Moja uspeo da se dočepa plićaka i jurne u

mrak. Kid opali za njim i razbojnik jauknu hvatajući se za koleno. Još jedan pucanj i Moja je ponovo bio u vodi, ko- ja se sklopi nad njim.

Tek tada je Kid primetio se- vanje novog oružja i prepoznao brz prasak dva revolvera. To je sigurno bio Buč, koga je Fraj pozvao u pomoć čim su mu ote- li stoku.

Dač Bendi zaključi da je, bi- tka izgubljena, okrete konja i nestade u pomrčini. Kid pre- gazi rečicu i natrapa pravo na leš razbojnika Moje, a nešto da- lje ugleda u travi i ubijenog Bela.

— Mogao bi da budeš opre- zniji, Kide! — reče neko iz mraka i revolveraš se trže.

Polako se okrenuo i ugledao nasmešenog Buča, koji priđe ubijenim razbojnicima.

— Dokle će taj prokleti Be- ndi da nalazi nove budale? — progundā Buč. — Iza sebe ostavlja leševe, a koža mu je i dalje čitava.

— Hajdemo u grad. Proveri u poternicama da li su za ovu dvojicu raspisane nagrade.

*
* *

Prošlo je desetak dana. Niš- ta nije narušavalo spokojstvo

Brazosa i okoline. Naročito je odahnuo Simon Fraj. On je po- vratio izgubljenu stoku, prodao najveći deo i, pošto je vladao mir, svojim kaubojima skresao ratne plate. Izgledalo je da je Dač Bendi najzad odustao od poduhvata.

Za svaki slučaj, Buč i Kid su organizovali veliku poteru i pročešljali sva brda, ali su pro- našli samo napušteni razbojni- čki logor. Nikakvog traga Da- ču Bendiju.

Grad je uživao zasluženi mir i pomalo zaboravljao ranija uzbuđenja, a Kid je svakoga *dana navaljivao na svog dru- ga da već jednom krenu iz ove palanke. Pošto je imao sreće i u pokeru, njih dvojica su ima- li sada kapital od skoro dve hiljade dolara. Odmorili su se i osvežili. Bili su spremni za nove avanture, koje bi im naj- zad omogućile da se prebace u Meksiko. Ali, Buču se nije iš- lo. Davno njih dvojica nisu imali ovako dug period mirnog sna, a i građani su se lepo op- hodili s njima, mada su znali za odmetničku prošlost dvojice prijatelja.

Tu idilu naruši dolazak po- štanskih kola iz Vetlanda, sa kojima je stigla i večernja po- šta. Vozač Čok Elison predade Kidu paketić adresovan na njih

dvojicu. Buč je bio negde u salunu, pa Kid otvori pošiljku. Unutra se nalazio jedan revolverski metak kalibra 45. To je bio uobičajeni kalibar za koltove, ali, za razliku od slične municije, nije imao olovno zrno, već bakarno, koje se pre sijavalo kao tek iskovani novac.

Tajanstveni metak je uznemirio Kida, a revolveraš se još više uzbudio kada je na mesinganoj čauri primetio neka sitna slova koja nije mogao da pročita. Setio se lokalnog doktora Hardija i otišao njemu. Računao je da lekar ima neko uveličavajuće staklo kojim bi mogla da se pročitaju ona sitna slova na čauri.

Doktora je zatekao u ordinaciji kako čita novine i pijucka viski. Kid mu objasni zašto je došao i pokaza metak.

Odjednom se doktor prenu i zainteresovano pregleda neobičan metak. Uzeo je iz stola lupu i pročitao onu sitnu poruku.

— »Bakar je jači od čelika«. Hm, neobična poruka.

— Dobro, šta sve ovo znači, doktore? — nestrpljivo odvrati Kid.

— Jesi li ti bio ranjavan u svojoj dugoj karijeri? — upita ga doktor Hardi.

— Svakako — klimnu glavom Kid. — I uvek sam se izvlačio.

— Izvlačio si se zato što si bio ranjavan običnim zrnima — reče lekar. — Da te je slučajno okrznulo ovakvo bakarno zrno, sigurno bi dobio trovanje krvi. Savetujem tebi i Kasidiju da se dobro čuvate. Neko vam zaista radi o glavi.

— Bogamu! — jeknu Kid. — Baš je svet pokvaren. Više čovek ne može da računa ni na poštena zrna nego na ova otrovna.

Kid požuri ulicom i uđe u salun, gde se nadao da će zateći Buča. Međutim, njegovog prijatelja nije bilo tamo, ali mu je zato u oči pao krupan stranac koji je stajao kod šanka i pio. Za svaki slučaj, Kid odluči da proveriti ko je došljak.

*
* *

Nepoznati je imao sitne crne oči koje su jedva provirivale ispod gustih obrva, nisko čelo i klempave uši. Njegova široka ramena bila su pokrivena prašinom. Oko struka mu se video pojas načićkan mecima, koji odmah privukoše Kidovu paž-

nju, mada su na prvi pogled izgledali kao i svi drugi. Stranac ljubazno klimnu glavom.

— Izgleda da se ovde svi plaše vrućine — reče on Kidu. — Grad je još pust iako se primiće veče. Hoćete li da popijemo nešto?

— Možemo — pristade Kid, želeći da sazna ko je ovaj čovek. — Ja sam pomoćnik ovdašnjeg šerifa.

— Pomoćnik Buča Kasidija! — uzviknu stranac. — Onda ste vi Sandens Kid, zar ne?

Stranac se okrete Leo Deme teru i naruči piće. Dok mu je bio okrenut leđima, Kid mu hitrim pokretom izvuče jedan metak iz pojasa. Strpao ga je u džep i kada mu se stranac ponovo obratio, na licu plavokosog revolveraša video se samo malopredašnji osmeh.

— Ja sam Bak Helpin — predstavi se došljak.

Pošto su se rukovali, oni se prihvatiše čaša.

— Nastavljate li put, ili se ovde zadržavate?

— Ostaću neko vreme — odvrati Helpin. — Možda ću kupiti nešto stoke i poterati je preko granice.

Kid se ubrzo rastade s njim i vrati u kancelariju, gde je za tekao Buča. Prijatelju ništa ni je rekao o onom otrovnom ba-

karnom metku, niti o svom poznanstvu sa Bakom Helpinom.

Tri dana posle ovog susreta, održavala se licitacija. Rančeri iz cele okoline bili su se okupili kod velikog korala na ivici grada. Tu su se, ispod jednog velikog drveta, nalazila kola, a na njima burence puno viskija, koje je Bak Helpin kupio da bi razonodio učesnike licitacije. Za samo tri dana, koliko je proveo u Brazosu, uspeo je da se sprijatelji sa mnogim stanovnicima, a sa rančerima je razgovarao kao da ih godinama poznaje.

Jedino se Buč držao podalje od njega i kao da je motrio na stranca. Svoje sumnje nije preneo čak ni Kidu, koji je, opet, sa svoje strane, još ćutao o onim otrovnim mecima. Ali, tada Buč izbaci novi adut. Izašao je pred skupljene ljude i glasno saopštio:

— Vi znate da je Moralesov ranč već godinama napušten. Njegov bivši vlasnik je mrtav i zato bi trebalo nešto učiniti s njim. Ja sam razgovarao sa vašim predstavnikom Simonom Frajem, koji je sam predložio da se ranč proda na licitaciji, da se od dobijenih para isplatimo ja i moj pomoćnik, a ostatak novca da dobije porodica kauboja Edija Vargasa, koji je

poginuo u borbi sa razbojnicima.

— Odlična ideja! — začu se iz mnogih grla. — Prvo ćemo licitirati Moralesov ranč, a onda se pozabaviti stokom.

Buču ne promače ozareno lice Baka Helpina, koga je, izgleda, licitacija ranča najviše oduševila. Isto tako, nije mu pro maklo da Helpin skoro ništa ne pije.

Kid priđe Buču i reče:

— Ovo ti nije loša ideja, samo ja mislim da će kupac biti Simon Fraj. To je bio zgodan način da nas nagradi, a da nas pri tom ne uvredi.

— To sam i očekivao — reče Buč — ali će i Fraj izvući korist jer mu je stalo do tog imanja. Samo, ja mislim da ćemo imati još jednog učesnika u licitaciji.

— Misliš li na ovog Helpina?
— tiho reče Kid.

— Baš na njega. Skoro bih mogao da se zakunem da je on, pre svega, došao ovamo zbog Moralesovog ranča. Mora da je nekako procurila vest o Frajevom nameru.

— Nego, bilo bi bolje da počnemo sa licitacijom — reče Kid i pogleda prema suncu, koje se sve više pelo na nebu.

— Ljudi su već zagrejani viskijem. Ako ih još i sunce ošamuti, može se svašta dogoditi.

Buč skoči na kola i izvuče iz džepa komad hartije.

— Mir, narode! Pošto nemamo potrebe da opisujemo Moralesov ranč, mogli bismo da počnemo sa licitacijom. Ko se prvi javlja?

Rančer Simon Fraj se probi do kola i grmnu:

— Dajem pet hiljada dolara!

— Dobar početak. Ko daje više?

Napred stupi Bak Helpin i viknu iz sveg glasa:

— Šest hiljada dolara!

— Prodato! — odseče Buč.

— Kako? — pocrvene Fraj.

— Ja još nisam rekao svoju poslednju reč.

Dok su prisutni gundali, Buč mirno saopšti:

— Moralesov ranč je prodat za šest hiljada dolara! Da vidimo novac, Helpine!

Stranac se maši džepa i izvadi svežanj novčanica. Počeo je da ih broji pored onog burenceta sa viskijem.

— Evo šest hiljada! — pobe donosno reče on. — Gde su dokumenti?

Buč uze potpuno nove suštave novčanice i, ne obazirući se na proteste, izvadi iz džepa novčanicu od deset dolara, pa je

prinese onom svežnju. Zatim se okrete gomili i viknu:

— Tišina! Hteo bih nešto da kažem o ovom novcu!

Kid vide kako Helpin vadi revolver iz futrole i munjevito se baci na stranca, ali je oružje već opalilo. Istog trenutka Buč skoči sa kola. Viski je počeo da curi iz probušenog bujenceta.

Helpin opsova, okrete se Kidu i zamahnu svojom ogromnom pesnicom. No, pre nego što je udarac pao, plavokosi revolveraš ga pogodi pesnicom u stomak. Kada se Helen presavi, on ga iz sve snage tresnu po licu. Mada je bio težak čovek, stranac odlete nekoliko metara i pade. Buč podiže njegov revolver i saopšti prisutnima:

— Kada Helpin bude mogao da govori, ispričaće nam o pljački novca u Fort Bigsu. Silno je pogrešio što je u našem salunu platio piće novčanicom od deset dolara. Sav novac koji vlada isplaćuje vojsci markiran je i zabeležen po serijama. Ja sam dobio brojeve ukradenih novčanica i to su tačno ove.

— Pazi! — odjednom uzviknu Kid.

Ali, njegova opomena stigla je kasno. Iza obližnje ograde od dasaka ukaza se cev kolta i

jedan podrugljivi glas odjeknu:

— Polako, Kasidi! Predaj taj novac Helpinu, a vi, džentlmeni, ne pokušavajte da se umešate!

— Prokleti Dač Bendi! — je knu Kid.

Bak Helpin, čije je mesnato lice bilo posivelo, s mukom se diže iz prašine i stade na noge. On pogleda prema ogradi, iza koje se ponovo začu Bendijev glas:

— Predosećao sam da ćeš za brljati, budalo! Srećom, došunja sam se ovamo da te podržim. Uzmi taj novac i trk po konja!

Buč baci paket novčanica prema Helpinu, koji ga odmah strpa u džep. Buč je bio ispustio svoj revolver, ali niko nije primetio da mu pružje leži preko risa čizme. Helpin otvori kapiju korala i posle nekoliko trenutaka izjaha na konju, podigavši veliki oblak prašine, koja polete u lica zapanjene gomile.

— Svi natrag u grad! — na redi im Dač Bendi. — Ne zaustavljajte se, niti se osvrćite! Samo neka Kasidi ostane gde jeste! Okreni mi leđa, Buče!

Gomila brzo prođe pored kapije korala i jurnu ka drvenom trotoaru, koji je od šeri

fove kancelarije vodio do saluna.

Kid se bio povukao sa ostalima. Međutim, kada se našao na spram vrata korala, on hitro uskoči unutra. Krajičkom oka Buč je to zapazio.

Kada se okrenuo, video je da cev kolta više ne proviruje između dasaka na ogradi. Onda odjeknuše dva pucnja. Buč na glo podiže nogu na kojoj je ležao revolver i oružje mu se stvori u ruci. Odmah je otvorio paljbu tako brzo da je iverje sa ograde letelo na sve strane.

Onda je potrčao ka vratima korala. Umalo nije naleteo na Kida, koji se pojavi iza jednog stuba na ogradi.

— Zakačio sam ga, Buče — brzo mu reče revolveraš. — Po begao je iza magacina.

Uto se začu topot kopita i Buč vide Bendija kako nisko pognut u sedlu izbija iza magacina i pucnjašvom iz revolvera goni ispred sebe desetak konja iz korala. Preplašene životinje jurnuše ka kapiji, tako da su Kid i Buč jedva imali vremena da se bace u stranu i izbegnu gaženje. U sledećem trenu tku lažni advokat je nestao na otvorenoj preriji.

Kid prilete Buču, koji je ležao u prašini i vide da mu krv

curi niz desni obraz. Setio se otrovnih bakarnih metaka i uplašeno uzviknuo:

— Ti si ranjen! Brzo kod do ktora!

— To je od iverja sa ograde — odvrati Buč.

Uspeli su da uhvate dva konja i da ih osedlaju pa su jurnuli za Bendijem i njegovim novim saradnikom Bakom Helpinom.

*
* *

Na pet milja od Brazosa, u podnožju jednog visokog dvo krakog kaktusa, otkrili su tragove jahača koji je sišao s konja. I oni sjahaše, a Buč smesta zapazi nekoliko crvenih kapi na kamenitom tlu. Čutke je pokazao na krv.

— Jesam li ti rekao da je ranjen? — obradova se Kid.

— Problem je da pogodimo kuda su se uputili — promrm-lja Buč.

Posle nekog vremena uspeli su da otkriju tragove begunaca, koji su naglo skretali i vodili ka brežuljcima u podnožju planine Sangre de Dios.

Najzad stigoše do ulaza u je dan kanjon. Ovde su morali

da udvostruče opreznost. Kid je naročitu pažnju obraćao na zidove kanjona jer je zazirao od prepada, dok je Buč sa ve likom veštinom pratio tragove.

Na mestu gde je kanjon počeo da se sužava i prelazio u suhu jarugu sa peščanim dnom, dva para konjskih tragova se spojiše. Moglo se zapaziti da su konjanici sjahali.

Sa ovog mesta pružao se odličan pogled niz kanjon, tako da su Bendi i Helpin sigurno primetili gonioce. Kid je želeo da nastave, ali Buč zavrte glavom.

— Za pola sata mrak će ispuniti kanjon. Sve do jutra neće mo da pratimo tragove — reče on, preletajući pogledom po okolnim stenama.

— Šta ćemo?

Buč odjednom zgrabi Kida i obori ga na zemlju, pa se i sam baci u stranu. Samo što je revolveraš tresnuo o tlo, sa stene odjeknu pucanj i metak podiže prašinu na mestu gde su njih dvojica maločas stajali. Buč se smesta otkotrlja tražeći zaklon.

Još dva metka proleteše kroz bodljikave grančice žbunja. Kid vide kako mu se drug kotrlja sve do niske obale u peščanom koritu jaruge.

Sa ovog mesta nije mogao da odredi je li Buč pogoden ili nije. Uplašeni pucnjavom, koja se gromko odbijala o kamenite zidove, njihovi konji jurnuše niz kanjon. Kid napusti svoj zaklon i pojuri za životinjama. Stigao ih je tek mnogo niže u kanjonu, ali mu one ponovo umakoše. Bio je sav oznojen i zadihan. Razočarano se obazreo oko sebe i odjednom primetio trag konjskih kopita koji je skretao iz kanjona i vodio prema vrhu grebena.

S koltom u ruci, Kid počeo da se penje uz greben. Kada je stigao tamo, ugledao je s druge strane jahača u crnom kaputu, očigledno Dača Bendija, koji je grabio prema Brazosu.

— Buč može sam da se pobrine za Helpina — promrmlja plavokosi revolveraš vraćajući se odbeglim konjima. Ovoga puta izbio je ispred njih i uspeo da uhvati svog vranca, a jašući na njemu stigao je i Bučovog ridana. Vezao je ridana za jedno drvo i, osluškujući pucnjavu iz gornjeg dela kanjona, odmahnuo glavom pa u galopu jurnuo prema Brazosu.

— Najvažnije je da stignem Bendija — glasno je ponavljao Kid.

Tek je predveče stigao u grad i pravo otišao u ordinaciju

doktora Hardija. Izvukao je revolver, preko zadnjeg dvorišta popeo se uz stepenice i uleteo u ordinaciju doktora Hardija.

Tek tu je shvatio da mu je zadržavanje oko hvatanja i odvođenja Bučovog riđana oduzelo dragoceno vreme. Ordinacija je izgledala kao da je kroz nju prošao uragan. Sve je bilo rastureno, a na stolici je sedeo zavezan dr Hardi. Njegova torba sa instrumentima nalazila se pored krvavih zavoja i drugog materijala za previjanje.

Kid izvadi maramicu iz doktorovih usta i ovaj s mesta poče da viče:

— Prvi put mi je jedan pacijent batinama platio za ukanu pomoć! A imao je povoliku rupu u ramenu.

— Tako je to kada se pokazujuete humani prema pogrešnim osobama — odvrati Kid. — Da nije taj vaš pacijent imao na sebi crni kaput? Čuli ste, valjda za Dača Bendija?

— Imao je crni kaput, ali ja Dača Bendija nikada nisam video — odgovori lekar. — Pored toga, na licu je imao maramu, ali sam primetio da mu je levi zglob ukočen kao da je slomljen i loše namešten.

Kid je bio potpuno siguran da je dr Hardi imao posla sa

lažnim advokatom. Odvezani lekar počeo da sređuje nered u ordinaciji i zatim pokaza na bakarni metak na stolu koji mu je Kid ranije ostavio.

— Ovo je razbesnelo mog pacijenta — reče doktor. — Čim je ugledao taj metak, prosto je sišao s uma.

Kid je još imao metak koji je ukrao iz pojasa Baka Helpina, mada je razočarano utvrdio da je zrno sivo, kao i kod ostalih metaka za revolvare. On ga sada izvuče iz džepa i razrogači oči. Zrno više nije bilo sivo kao olovo, već se presijavalo bakarnim sjajem, isto kao i ono koje je doktor držao u ruci.

— Dabome, to je — reče lekar pošto je razgledao Kidov metak.

— Šta? — nestrpljivo upita on.

— Postoji jedna kiselina — objasni lekar — od koje površina bakra postaje bela kao srebro ili olovo. Varalice premazuju tom kiselinom bakarne novčiće i proturaju ih kao srebrne. Samo, premaz ne traje dugo. Posle nekoliko dana bakar ponovo dobija svoju prvobitnu boju.

— Tako, dakle! — uzviknu Kid.

— E, pa, ovaj metak koji si mi dao bio je premazan onom kiselinom, tako da na prvi pogled liči na olovo. To je...

Kid ga više nije slušao. Znači, Bak Helpin je imao za pojasom otrovne metke. Tamo ne gde, u pustom kanjonu, Buč se borio sa čovekom koji je na njega ispaljivao bakarna zrna.

Revolveraš jurnu niz stepenice. Nekoliko trenutaka kasnije, vranac je galopirao kroz grad. Mada se noć već bila spustila, Kid nije smanjivao brzinu. I pored toga što je izjurio iz ordinacije, Kid nije zaboravio da zlokobni metak ponovo strpa u džep pantalona.

Za to vreme je Buč još držao zaklon iza peščane obale u gornjem delu kanjona. Posle nekog vremena čuo je iza sebe frktanje nekog konja i u prvi mah je pomislio da mu se Bendi ili Helpin šunjaju iza leđa. Da bi prekratio napeto iščekivanje, on kao Indijanac otpuza do tog mesta i odahnu prepoznavši svog riđana, koga je Kid bio vezao za ono drvo.

»Gde je ona plavokosa hula?« pitao je Buč u sebi. »Zar je ponovo nestao na svoju ruku?«

Bilo je kasno, vreme kada se noć i sjaj zvezda mešaju,

oduzimajući svim predmetima oštre ivice. To se ponavljalo pred svako jutro. Pustinjski borci su od Apača naučili da baš ovo vreme koriste za napad ili bekstvo. Buč je napregnuto osluškivao, očekujući da razbojnici nešto preduzmu.

Nešto kasnije, u kanjonu se začu topot kopita. Buč se obradova misleći da se to Kid vraća. Već je hteo da mu dovikne, kada se onaj jahač pojavi na vidiku.

Odmah je shvatio da to nije njegov prijatelj, već neki konjanik koji kao da je imao nešto belo na ramenu. Buč steže kolt. Jahač se približavao, a Buč je oklevao sa pucnjavom. Pri ovako slaboj svetlosti mogao je da pogreši i da rani prijatelja umesto protivnika. Tek kada je nepoznati proleteo pored njega i iščezao iza čestara žbunja meskvite, Buč prepoznađe Bendijev teksaški šešir sa velikim obodom.

Poleteo je svom riđanu i taman je hteo da jurne za lažnim advokatom, kada se odozdo iz kanjona začu novi topot. Neko je jahao velikom brzinom. Ovo je bilo suviše za Bučove napregnute živce. Tiho je opsovao, shvativši da su okolnosti ponovo išle Bendiju na ruku.

Gonjenje razbojnika sada ne bi bilo preporučljivo.

Nekoliko trenutaka kasnije, Kid stiže do njega. On zausti da nešto kaže, ali ga Buč učutka pokretom ruke i daje mu znak da pođe za njim. Već je svanjavalo, i sada su mogli brže da idu za Bendijevim tragom. Najzad su stigli do mesta gde su se Bendi i Helpin sastali i zajedno produžili.

Mada ih je morila glad, Buč je pratio trag, a Kid je išao duž grebena i motrio. Negde pred podne uspeli su da utvrde da odmetnici ne gube vreme u krivudanju, već da jure pravo prema planinama.

Kid ispriča prijatelju kako je gonio Bendija do Brazosa i šta se dogodilo u lekarevoj ordinaciji.

— Ja tim huljama ne bih pri lazio, Buče — na kraju reče plavokosi revolveraš.

— Zašto? — upita Buč preko ramena.

Kid je oklevao. Hteo je da mu ispriča o otrovnim mecima, ali se plašio da će to još više podstaći njegovog prijatelja na gonjenje i učutao je.

— Oni imaju šest hiljada dolara — reče Buč. — Taj bi nam novac dobro došao za Meksiko. Tamo ne pitaju da li su novčanice obeležene.

— Dobro, dobro — nestrpljivo odvrati Kid. — Ali, čim ih ugledamo, pucamo. Ne sme mo ništa da rizikujemo.

— Ti kao da nešto kriješ od mene? — odjednom reče Buč.

— Ništa, ništa — promrmlja njegov drug.

Više nisu razgovarali. Kroz planinsko bespuće prošli su je dnim klancem i spustili se u široku i pustu dolinu. Begunce su ugledali sa jednog visokog mesta odakle se pružao divan vidik na čitavu okolinu. Bendi i Helpin su nekoliko milja ispred njih.

Buč i Kid mamuznuše konje i počеше da smanjuju rastojanje. U jednom trenutku begunci se okretoše, primetiše ih i naterаше konje u galop. Sada je sve zavisilo od izdržljivosti konja. Na otvorenom zemljištu razbojnici nisu mogli da se sakriju.

Negde u daljini videla se na suvom tlu zelena mrlja, što je značilo da se tu negde nalazi izvor. Podmukli par uputi se baš tamo.

— Ostaje nam još dva sata do mraka — reče Buč. — Ako uspemo da ih odsečemo od izvora, noć će provesti bez vode i sumnjam da će ujutru biti raspoloženi za bitku. Osim toga, moraju da napoje i konje, ina

će životinje neće moći da nastave put.

Begunci su, međutim, shvatili da će Buč i Kid pre njih stići do izvora, pa su ponovo promenili pravac. Nekoliko orlova lešinara, kao da je instinktivno osetilo izgleda na plen, stvorilo se odnekud i počelo u velikim krugovima da prati po teru.

Sunce se spuštalo ka zapadu. Dač Bendi odjednom zaustavi konja i sjaha. Helpin je produžio, ali posle kraćeg vremena i on zastade pa se vrati. Izvukao je revolver i njime preteći za mahao.

— Izgleda da nas pozivaju na obračun — reče Buč.

— To ćemo izbeći — odvrati Kid, misleći na otrovne metke.

Videli su kako je Bendi seo na zemlju, a Helpin zaustavio konja pred njim. Razbojnici počеше da se prepiru. Odjednom, Helpin okrete konja i uputi se Buču i Kidu, ali se ovi razdvojiše i uzmakoše izvan dometa revolverskih metaka.

Helpin nesigurno stade. Buč je čuo kako ga Bendi poziva da se vrati. Lažni advokat je prozreo plan i shvatio opasnost njegovog napada na razdvojene neprijatelje.

Sada su se i Helpinove psinke jasno čule. Razbojnik se

vratio svome demoralisanom šefu. Buč i Kid priđoše jedan drugome.

— Postaju nervozni — reče Buč. — Helpin bi odavno pobegao, ali okleva zato što se novac nalazi kod Bendija.

*
* *

Noć se sasvim spustila i nebo se osulo zvezdama.

Buč i Kid se oprezno primakloše razbojnicima, kako bi mogli da čuju ako ovi pokušaju da pobegnu. Riđan i vranac postadoše nemirni jer su nanjušili vodu i travu.

— Odvedi svog konja na izvor — reče Buč prijatelju. — Pusti ga neka pase jedan sat, a onda se vrati.

Kid ode. Kada se posle jednog sata vratio, Buč povede svog riđana. Životinja se posle paše sasvim osvežila.

Noć su proveli naizmenično održavajući stražu. Ono malo sna, iz koga su se svaki čas trzali, nije bio nikakav odmor. Mučila ih je i glad. Od juče izjutra ništa nisu jeli. Buč se osmehnu kada vide Kida kako žvaće sočno korenje nekog žbu

nja koje je iskopao kod izvora.

U neprijateljskom logoru situacija je bila očajna. Bendi i Helpin su trpeli žeđ, ali je ne dostatak vode njihovim konjima još teže padao.

Kada je svanulo, Buč pogleda prema beguncima. Očekivao je da oni nešto učine. Dugo nisu mogli tako da se drže, a pogotovu krupni Helpin, koji je, svakako, navikao da često pije. Buč izvuče svoje koltove, još jednom ih pažljivo pregle da, onda se okrete plavokosom revolverašu:

— Sada ćemo ih napasti. Dosta mi je čekanja.

Međutim, Kid ne pokaza ve liko oduševljenje za predloženu akciju, što je njegovog prijatelja iznenadilo.

Počeli su da se približavaju, praveći velike krugove. Razbojnički konji ih prvi osetiše i počеше da njište. Helpinova glava ukaza se iza jednog kamena. Razbojnik se uplašeno osvrtao na sve strane. Bendi se nije pojavljivao.

— Možda se onesvestio od žeđi — promrmlja Kid.

On prvi opali hitac i njegov metak podiže prašinu pola jar da od ušančenog Helpina.

Sada je i ovaj uperio cev svog oružja. Kid se baci u sed-

lo i nisko pognut jurnu napred, želeći da na sebe privuče Helpinovu pažnju.

Čuo je Buča kako viče za njim. Razbojnikov revolver grmnu i Kid oseti da ga je nešto zakačilo po nozi. Uplašeno je pogledao i video trag zrna koje mu je zaparalo kožnu saru na čizmama. Odahnuo je. Produžio je da juri i puca, trudeći se da ne da vremena Halpinu za bolje nišanje.

Onda se Helpinovo prašnjavo i izmučeno lice ponovo pokazalo iza stena. Ovoga puta razbojnik je pažljivije nišanio. Rastojanje do cilja se mnogo skratilo i Kid više nije mogao da se zaklanja iza vrata svog konja.

U tom trenutku odjeknu brza paljba iz Bučovih koltova.

Razbojnik kao da pade iza stene. Kid u naletu stiže do Helpina. Skočio je na zemlju i okrenuo ga na leđa. Zlikovac je izdisao.

Malaksalom rukom uzaludno je pokušavao da zaustavi krv koja mu je tekla iz rane na vratu.

— Gde je Bendi? Govori, gde je Bendi? — viknu Kid.

Helpin samo zatrepta očima kopcima.

— Pobegao? Pešice? — pitao je Kid.

U tom pristiže i Buč. On kleče pored svog prijatelja i malo odiže Helpina.

—Kuda je otišao? Govori, čoveče!

Helpinove ispucane usne se pokretoše i on promuca:

— Dok sam spavao... Bendi je pobjegao... Poneo je sve... Bendi je...

Oči mu se sklopiše. Disao je isprekidano i gušio se. U jednom trenutku ponovo je otvorio oči, a onda nemoćno klonuo. Drhtaj potrese njegovo krupno telo i još jedna Bendijeva žrtva izdahnu.

Ovo je za prijatelje bila jaloza, skoro gorka pobjeda. Glavni zlikovac zabeležio je još jedan poen u nemilosrdnom obračunu.

— Ovakvih kao što je Helpin ima na stotine na Divljem zapadu — promrmlja Buč spuštajući mrtvog čoveka na zemlju. — I uvek će ih biti, spremnih da za druge vade kestenje iz vatre.

Leš su natovarili na jednog konja i preneli ga do mekog zemljišta, gde su ga sahranili. Navalili su kamenje na razbojnikovo poslednje počivalište da bi ga zaštitili od lešinara i onda su se vratili do izvora i sočne trave, kuda su u međuvremenu otišli njihovi konji.

Zatim nastaviše Bendijevim tragom. Međutim, od mesta gde su on i Helpin pružali poslednji otpor, otisci čizama brzo su iščezli na suvom i tvrdom tlu.

— Mora da je skinuo čizme — zaključio Buč. — Kuda bi išao samo u čarapama?

Vratili su se do razbojničkog logora i detaljno ga pretražili.

— Evo odgovora! — odjekom viknu Kid, držeći u ruci iscepane komade crne tkanine.

— To su ostaci Bendijevog kaputa — odmah reče Buč. — Sigurno je čizme uvio krpama.

— Jedno je ipak sigurno — promrmlja plavokosi revolveraš. — Bendi nije mogao daleko da pobjegne. Onako iscrpljen i žedan, jedino je mogao da se uputi ka brdima, gde, eventualno, može da pronađe vodu.

Pretraživali su u širokim krugovima celu okolinu ne bi li otkrili ma kakav trag.

Već su hteli da dignu ruke od svega, kada Buč primeti komad crne tkanine zakačen o nisku bodlju jednog kaktusa, skoro milju daleko od mesta gde je Helpin izdahnuo.

Kaktus se nalazio na severnoj strani i to je zbunjivalo

Buča. Planine su se odatle jedva videle. Put do njih je bio najduži, naročito za umornog i iscrpljenog čoveka.

— Da nije šenuo? — promrmlja Kid. — Možda mu je žeđ udarila u glavu, pa ne zna kuda ide.

— To mi ne liči na Bendija — odvrati Buč.

Odredili su liniju koja je po vezivala razbojnički logor i katkus pored koga su stajali i za tim nastavili tim pravcem. Uskoro su stigli do mesta gde je neko posrnuo i pao na zemlju. To se jasno videlo po tragovima u šljunku, a brazde na tlu mogle su biti načinjene rukama.

— Rekao bih da zna kuda ide — promrmlja Kid.

Odlučno su krenuli ka severu. Oči su ih već pekle od napregnutog posmatranja.

Prevalili su nekoliko milja a da nisu naišli ni na kakav trag. Tada skoro naleteše na jedno plitko udubljenje u zemlji. Na sredini udubljenja videlo se kamenje poređano u krug, kako se obično ograđuje logorska vatra. Bilo je tu i pepela sa ostacima ugljenisanog drveta.

Buč skoči sa konja i spusti šaku na pepeo.

— Još je topao — reče on. — Neko je noćas ovde logorovao.

— A mi nismo videli svetlost plamena zato što je vatra gorela u rupi.

— Evo i tragova — odvrati Buč pa ih pažljivo osmotri. Kada se uspravio, zabrinuto je pogledao u svog prijatelja. — Ni su Bendijeve tragovi.

Dalje istraživanje okoline pokazalo je da je tu logorovao čovek koji je sa sobom vodio dva konja.

Tragovi su vodili ka istoku i oni produžiše da ih prate, ma da su znali da su u zakašnjenju od nekoliko časova.

Te noći su stigli do jednog potoka koji se spuštao sa golih planinskih padina i iščezavao u pesku suve doline. Neko vreme su nasumce obilazili okolinu. Buč je prešao na suprotnu stranu, a Kid se uputio niz potok, u nadi da će otkriti tragove begunca na mestu gde je ovaj napustio korito sa nepoznatim čovekom koji je imao ona dva konja.

Na svežem večernjem vazduhu Buč odjednom ču odjeke hitaca iz revolvera. Jurnuo je tamo odakle se čula pucnjava.

Uskoro je ugledao Kida gde kleči pored tek ubijene antilo-

pe. Revolveraš ga pobedonosno dočeka:

— Naišao sam na krdo antilopa i pripucao, iako bi ona hulja mogla da nas čuje. Gladuje mo već skoro tri dana. Ovako nećemo moći da nastavimo po tragu.

Buč sleže ramenima. Ako je lažni advokat čuo pucnjavu i pretpostavio da to potiče od gonioce, onda je možda zamakao u lavirint kanjona, gde je mogao da izbegne poteru čitave armije.

I tako, dvojica prijatelja naložiše vatru i prirediše čitavu gozbu.

*
* *

Sutradan su Buč i Kid održali pravi ratni savet. Trebalo je odlučiti da li da nastave poteru, ili da se vrate u Brazos i da tek onda krenu za beguncem. Odlučili su da još malo pronjuškaju po okolini.

Stvari su se loše razvijale za lažnog advokata i profesionalnog kockara Dača Bendija, ali je on na to gledao prilično mirno. Smatrao je da ga je sre-

ća toliko puta izneverila, naročito one noći kada ga Buč i Kid umalo nisu uhvatili kod izvora u pustojoj dolini, pa da mora doći do preokreta i da će stvari uskoro krenuti povoljnijim tokom.

Te kobne noći, sasvim iscrpljen i slab, Bendi je pomislio da su mu časovi odbrojani. Jedinu nadu, veoma sićušnu, postavio je u nešto što je pre su mraka video severno od mesta gde su on i Helpin bili opkoljeni.

U vazduhu se uzdizao tanak, jedva primetan pramen dima, koji je označavao mesto nečijeg logorovanja. Dim se video u velikoj daljini, ali je Bendi uspeo da odredi pravac vatre upoređujući ga sa oblicima vrhova brda u pozadini.

Zato je legao da se odmori i da sačeka da i Bak Helpin zaspi. Ali, njegov krupni ortak kao da je nešto slutio i nikako nije pokazivao želju za spavanjem. Najzad mu Bendi naredi da legne. Uveravao ga je da će čuvati stražu dok se on ne odmori.

— Kasidi i Sandens i onako neće napasti pre zore — odlučno je izjavio.

Čuo je gonioce kako jašu do izvora i znao je da su budni i da motre na svaki njihov po-

kret. Zbog toga nije smeo ni da pomišlja da pobegne na ko nju. Takav potez prinudio bi Buča i njegovog druga da odmah izvrše napad, a Bendi se nije osećao kadrim za vatreni obračun. U stvari, on je u sebi potajno priznavao dvojici odmetnika veću veštinu u rukovanju revolverima, zbog čega im je i poslao onaj bakarni metak i opomenu na njemu.

Najzad je Helpin zahrkao. Da bi ga uverio u svoje dobre namere, kockar mu je čak dao i svežanj ukradenih novčanica, koje je sada polako izvukao iz njegove košulje. To je bio novac opljačkan od pukovskog blagajnika, novac kojim je Bendi nameravao legalno da se dokopa Moralesovog imanja i da odande preduzme novu ofanzivu protiv Brazosa. Helpinova nespretnost pokvarila je sve te planove i kockar je skoro osećao zlorado zadovoljstvo što će ostaviti svog čoveka na milost i nemilost goniocima. Osim toga, on je znao da će se Helpin braniti i postojala je mogućnost da Buč ili njegov drug budu okržnuti otrovnim bakarnim zrnima kojima je razbojnik bio naoružan.

I tako je Bendi pocepao svoj skupoceni crni kaput i omotao

čizme, pa se nečujno iskrao u noć.

Grabio je preko puste ravni ce ka severu, upravljajući se prema nejasnim vrhovima dalekog planinskog lanca, koji su označavali položaj gde je pre nekoliko časova primetio onaj dim.

U zoru je otkrio logor nepoznatog. U jednom malom udubljenju ugledao je nepoznatog čoveka kako kleči i lomi suve grančice da zapali vatru.

Bendi mu viknu, a onda se skotrlja u udubljenje. Čovek uplašeno odskoči i izbulji oči u prašnjavog i iscepanog begunca kao da je video utvaru.

Samo su dva konja u blizini nastavila mirno da čupkaju suve vlati trave.

— Oh, bože! — promuca kockar i sruči se pred čovekove noge. — Nisam verovao da u ovoj pustinji ima još neko živo ljudsko biće. Vi ste mi spasili život, gospodine.

Kada se povratio, kockar počeo ubedljivo da priča. Rekao je putniku kako su ga napali razbojnici, ranili, ukrali mu konja i on im je jedva umakao. Zbog toga je zahtevao od svog domaćina da ne pali vatru kako ne bi privukli napadače, koji su možda krenuli za njim.

— Biće bolje da odmah pođemo odavde — zaključio je i bojažljivo se osvrnuo.

Pokupili su stvari i bacili ih na leđa tovarnog konja, a onda su zajedno pojahali drugu živu tinju i uputili se ka istoku.

Stranac je bio omanjeg rasta, debeljuškast, riđe kose i plave košulje. Rekao je Bendiju da se zove Džek Lejk i da je u ove krajeve zašao tragajući za naslagama minerala i da radi za neku kompaniju u Njujorku. Lažni pravnik se s njim uputio u intelektualni razgovor i uskoro sasvim pridobio strančevo poverenje. Ovaj, je izgleda, bio željan ljudskog društva.

Tako su stigli do jednog potoka i Bendi ponovo počeo da priča o izmišljenim banditima koji ih možda prate. Zbog toga je Lejk i pristao da pođu koritom potoka da bi zameli tragove. Kockar radosno odahnu.

Zajedno su zašli u bregove i nekoliko dana živeli životom pustinjaka. Kada se ljudi nađu u takvoj situaciji, oni otvaraju srce i poveravaju ono što inače ne bi rekli ni mnogo blizim osobama. Bar je to bio slučaj sa Lejkom, dok je Bendi samo slušao.

Geolog mu je ispričao kako se prihvatio ovog opasnog i ne zahvalnog posla samo da zabo-

ravi neverstvo svoje žene, koja ga je ostavila u Njujorku.

Bendijevo rame se zalećilo, ali mržnja prema Buču i Kidu bila je rana koju ništa nije moglo da zaceli.

Grizlo ga je i to što je kod sebe imao hiljade dolara potpuno neupotrebljenog novca. Svaka je novčanica bila markirana i u poternicama duž cele granice verovatno su upozoravali na pojavu takvog novca.

Tako je Bendi bio i bez sredstava i zavisio je od geologa Lejka, koji je odlazio do gradića Vetlend i tamo kupovao namirnice. Tako je kupio kockaru jedno jeftino odelo, pa se ovaj malo uljudio.

Posle povratka sa jednog takvog putovanja i dok su sedeli pored logorske vatre, Lejk mu reče:

— Mi se, izgleda, dobro slažemo. Samo, ne znam dokle vi mislite da ostanemo u brdima. Meni je ovo posao, ali pri kraju sam ispitivanja terena i utvrdio sam da ovde nema značajnih nalazišta rude.

— Da niste ostali bez novca? — zabrinu se kockar.

Rekavši ovo, Lejk iz torbe izvadi kožnu vreću i prosu iz nje malu gomilu zlatnog novca.

— Ovde ima blizu hiljadu dolara — rekao mu je. — To su moji putni troškovi, ali sam bio štedljiv i prilično sam sačuvao.

Hiljadu dolara u zlatu... Kočkar umalo nije urliknuo od radosti. To je bila suma dovoljna da raspali njegove stare ambicije. Mogao je da okupi nove ljude i da se najzad osveti Buču, Kidu i Simonu Fraju.

A kada je sunce sledećeg jutra izgrejalo, njegovi zraci obasjali su mrtvog geologa Džeka Lejka.

Bendi je pohvatao konje i odmah krenuo. U novom odelu i sa prilično izraslom bradom, smatrao je da ga niko neće poznati, pa se usudio da ujaše u Vetlend.

I zaista, niko ga nije poznao. Pored toga, imao je kod sebe Lejkove isprave i mogao je za slučaj legitimisanja da se predstavlja kao geolog iz Njujorka. To je ostavio za krajnji slučaj, jer je strahovao da se neko ne priseti Džeka Lejka kada je ovaj dolazio da kupuje namirnice.

U obližnjem salunu je saznao da su Buč i Kid svraćali ovamo, ali da su zatim otišli. Zaključio je da su odustali od posla.

Međutim, tu se kočkar grdno varao. Istina, Buč i Kid su se vratili u Brazos, ali, pošto su se odmorili nekoliko dana, Kid je rešio da sam ode ponovo prema Vetlendu i brdima ne bi li otkrio nekakav trag odbeglog kočkara.

Plavokosi revolveraš prvo svrati u Vetlend i kod lokalnog šerifa obavesti se o najnovijim kretanjima duž granice. Šerif Nil mu reče:

— Neki vakerosi su otkrili u brdima leš jednog čoveka. Kada smo ga preneli ovamo, jedan trgovac je prepoznao u njemu nekog geologa koji je kod njega kupovao namirnice.

— Kažete da je čovek ubijen? — trže se Kid. — To sasvim liči na Dača Bendija. Sada mi je jasno kako je uspeo da nam umakne. Naišao je na tog jadnika, ubio ga, opljačkao i na njegovom konju pobegao.

— Izgleda da je tako — uzdahnu Nil, nudeći Kidu viski.

— Sigurno se već prebacio u Meksiko — progundala Kid. — Više ga se nećemo dočepati.

— Verovatno se uputio prema granici — složi se Nil. — Samo, ne znam da li će smeti da je pređe, jer sa druge strane stalo patrolira meksikanska pogranična policija iz Heromo-

sila. Vi znate kakvi su ti meksički ruralesi. Kada se zainate, ni ptica im ne promakne.

— Čemu tolika uzbuna na granici? — nelagodno upita Kid, prisećajući se svog i Bučovog bekstva ispred tih istih ruralesa kada su pre nekoliko nedelja pokušali da pređu granicu.

— Gone neke desperadose — objasni šerif. — Ovi krijumčari oružje pobunjenicima u Meksiku i zato ovi budno paze kako slučajno ne bi neko prešao sa američke teritorije.

— Mogu da zamislim — kiselilo se osmehnu Kid. — Znači, još bismo mogli da ga gonimo?

— Svakako. Samo, ja vam ne mogu dati ljude. Ovde sam samo sa jednim pomoćnikom.

— A da li bi ste mogli nekoga da pošaljete u Brazos da obavesti šerifa Kasidija? — predloži Kid. — Neka mu kaže da sam ja poručio da odmah dođe ovamo.

— To može — reče Nil. — A šta ćete vi?

— Ja bih pošao za Bendijem. Dajte mi odmornog konja. Za sobom ću ostaviti znakove, tako da me Kasidi može pronaći. Važno je da sprečimo hulju da ne pređe granicu.

Pripreme su brzo završene.

Kid je dobio punokrvnog ždrepcu, dve čuture vode, a džepove napunio municijom. Zatim je odjahao iz naselja i posle milju — dve lako pronašao usamljene tragove jednog konja koji su vodili prema otvorenoj preriji ka meksikanskoj granici.

— Do đavola! — gundao je plavokosi revolveraš brišući o nojeno lice. Sunce je nemilosrdno peklo. — Nisam ni sanjao da ću sada ja nekoga sprečavati da pobegne preko granice. Ipak, onih šest hiljada dolara bi nam dobro došlo. Ako se sve bude odvijalo kako treba, pa uhvatimo Bendija, mogli bismo da produžimo u Meksiko.

*
* *

Popodnevno sunce je žestoko peklo. Kidov konj je odavno prestao da galopira i s mukom se pokoravao mamuzama jahača.

Sveži tragovi konjskih kopita gonili su revolveraša da nastavi potera. Računao je da Bendi nije daleko odmakao, po gotovu što je za sobom vukao još jednog konja.

Uskoro Kid stiže do jednog šumarka u kome je žuborio izvor. U žbunju pored izvora ugledao je konja. Pošto je pažljivo osmotrio teren, on se polako približio izvoru. Životinja je bila potpuno iscrpljena i pokrivena prašinom. Na njenim bokovima videli su se krvavi tragovi mamuza. Kockar očigledno nije štedeo konja. Sada ga je ostavio i pojahao onog drugog, daleko odmornijeg, i nastavio da se približava meksičkoj granici.

— Sigurno računa da tamo stigne kada padne mrak — pro-mrmlja Kid.

U daljini se video isprekidani lanac brežuljaka. Kid je znao da se iza tih brežuljaka nalazi meksička varošica Hermosillo, a da se sama granica pruža ispod bregova. Ovde nije trebalo prelaziti reku. Ona se od vijala od granice nešto istočnije.

Revolveraš pusti svog konja da ugasi žeđ i da se osveži, pa je i sam isto učinio. Sačekao je još čitav sat, gajeći nadu da bi eventualno Buč mogao da mu se pridruži pre nego što padne mrak, ali je onda ponovo pojahao konja i krenuo. Strahovao je da Bendi ne umakne preko granice.

Tragovi su postajali sve jasniji. Kockar nije ni pokušavao da ih sakrije. Sunce se već polako klonilo zapadu kada Kid u daljini ugleda oblačić prašine.

Bio je to Bendi. Begunac se kretao pravo prema granici. Sigurno je želeo da je pređe pre mraka, nadajući se da meksičke patrola budnije motre na noćna kretanja.

Trostrukim konjskim tragom koji je vodio od Vetlanda prema meksičkoj granici, kretao se još jedan konjanik. Da je to Kid znao, svakako bi pored onog izvora pričekao još neko vreme. Njegov prijatelj Buč nalazio se mnogo bliže nego što je on to mislio.

Čim je dobio vest od Kida, Buč je pojahao svog ridana i nemilosrdno ga gonio do Vetlanda, gde mu je šerif Nil objasnio kuda da krene.

Višečasovno galopiranje iscrplo je i ridanovu snagu. Gubica životinje bila je pokrivena penom i Buč je svakog časa očekivao da će se srušiti pod njim.

U jednom trenutku ridan se spotače o kamen i posrte. Buč se jedva održa u sedlu.

Međutim, nigde u blizini nije bilo izvora, a odmor u osku-

dnoj hladovini retkog pamukovog drveća ne bi pomogao ni njemu ni njegovom konju.

Stegao je zube i produžio. Pola časa kasnije, konj ponovo po srte.

Zatim je stao i više nije hteo da se pokrene.

Buč sjaha, skide vratnu maramu i počeo da mu briše penu sa gubice. Odjednom se riđan uznemiri. Raširio je nozdrve kao da nešto njuši.

— Šta ti je? — upita ga Buč. — Nešto si osetio, a?

Uhvatio je životinju za uzdu i poveo je jasnim tragom. Malo kasnije konj počeo njuškom da ga gura u leđa. Sada je išao mnogo bodrije.

Buč pogleda ispred sebe. U daljini se ukazao šumarak. Lišće drveća je bilo mnogo zele nije nego što bi se pretpostavilo po izgledu ostalog rastinja u blizini.

— Voda! — uzviknu Buč. — Dabome, voda! To si ti osetio.

Požurio je prema šumarku i nije prošlo mnogo vremena, a Buč je gazio po barici pored izvora i pljuskao se vodom.

Riđanu nije dozvolio da odmah pije. Jedva ga je sprečavao da ne priđe vodi.

Dok su se tako borili, u blizini se začu njištanje i između žbunja pojavi se konj koga je

Bendi ostavio za sobom. Buč izađe iz vode i polako počeo da mu se približava. Strahovao je da se životinja ne uplaši i ne pobegne od njega. Najzad je uhvatio za uzde.

Bio mu je dovoljan jedan pogled da se uveri da je u boljem stanju od njegovog riđana.

Ne oklevajući više, on ga po jaha i produži dvostrukim tragom koji je vodio od izvora.

Već je počeo da gubi nadu da će pre mraka stići Kida, kada iz daljine odjeknu slabi pucanj.

— To je sigurno Kid — pro mrmrljao je.

Mamuznuo je konja i naterao ga da pređe u kas.

Tragovi su sada skretali prema granici i pružali se skoro u pravoj liniji.

Zatim odjeknu još nekoliko pucnjeva, što je moglo da znači da se Kid sukobio sa Bendijem.

Ravnu preriju prekrivali su samo džinovski kaktusi, koji su na nekim mestima rasli u velikim skupinama.

Iza jedne grupe kaktusa pomerila se nekakva šarena tačka i Buč prepoznađe Kidovu kari ranu košulju. Plavokosi revolveraš je neki dan ranije kupio

u Brazosu takvu košulju. Tamnošnja radnja nije raspolagala sivom bojom, koju je Kid iznad svega voleo.

Buč izvuče kolt i opali dva metka u vazduh. Ona šarena mrlja odjednom se zaustavi i kao da počeo da mu se približava. Odahnuo je.

Posle nekoliko minuta njih dvojica se sretoše na prašnjavoj preriji.

— Šta ti je? — upita Buč, viđajući besno lice svoga druga. — Da nisi nagazio na neku zvečarku?

— Hulja mi je ubila konja

— zadihano je saopštio Kid.

— Primetio je da ga gonim i sačekao me iza jedne stene.

Je li umakao?

— Nije — zadovoljno odgovori revolveraš. — Ni on ne može dalje.

— Zašto? Je li ranjen?

— Sumnjam. Verovatno je i njegov konj sasvim iscrpljen. To ga je nateralo da pruži otpor.

— Sada ćemo se obračunati s njim — reče Buč i sjaha.

Nije bilo potrebe da vezuje konja, jer je ovaj jedva stajao na nogama. Pešice su se uputili ka kaktusima, odakle je Kid maločas vodio dvoboj sa kockarom.

Buč nije primetio da se nje gov drug nekako koleba i nevoljno prilazi onim kaktusima.

— Hoćeš li municiju? — odjednom upita Kid. — Džepovi su mi puni. Dobro sam se snabdeo u Vetlendu. Za Bendija će biti dovoljno ovo što imam u revolveru.

Buč odsutno klimnu glavom i prihvati šaku metaka koje mu je Kid pružio.

Revolveraš ga je pažljivo posmatrao.

Buč je strpao municiju u džep, ali je prethodno odvojio dva metka da bi dopunio revolver. Pri tom nije ni primetio da jedan metak nema uobičajenu sivu, olovnu boju, već da je bakarnocrven.

Plavokosi revolveraš je to video, ali ništa ne reče. Bio je i sam iznenađen prstom sudbine koja se umešala u konačni obračun sa Bendijem.

Ni sam nije pomišljao da će Bendijev otrovni metak koji je toliko dugo nosio u džepu najzad dospeti u Bučov revolver i biti upotrebljen za obračun sa kockarom.

Kada su stigli do kaktusa, Buč ugleda jednu poveću stenu udaljenu dvadesetak jardi.

Odande sevnu revolver i me tak udari u mesnato stablo kaktusa. Kid i Buč pručiše se po zemlji i odgovoriše paljbom.

— Mogli bismo da ga opkoli mo — predloži plavokosi odmetnik. — Ja ću poći s leve strane, a ti ostani ovde i zadržavaj ga.

— Dobro štitiću te — reče Buč. — Ne izlaži kožu više nego što je potrebno.

— U to budi uveren — odvratiti Kid preko ramena. Nije za boravio otrovne metke kojima je raspolagao njegov protivnik.

Revolveraš počeo da puzi, ali onda zastade i još dobaci prijatelju:

— Štedi metke, Buče.

Prijatelj ga iznenađeno pogleda, ne shvativši ovu opomenu. Zar mu Kid nije maločas dao punu šaku metaka? Slegao je ramenima i opalio prema onoj steni.

Bendi nije odgovarao.

Koristeći predah u pucnjavi, Kid nastavi da pazi levo od stene. Hteo je da kockara napadne s boka i da ga istera iz zaklona.

Ne Bendi nije spavao.

Virnuo je iza stene, shvatio šta mu se sprema i počeo da

puca na plavokosog revolveraša.

Strahujući od otrovnih metaka, Kid kao da izgubi nerve. Počeo je da se brzo kotrlja po tlu i najzad šmugnuo iza jednog velikog kaktusa.

Nastala je nova pauza.

Šta li sada sprema?« pitao se Buč u sebi. Znao je da je kockar i očajan i lukav i da će izvesti neki potez koji bi mogao da iznenadi gonioce.

Međutim, tišina se nastavljala.

Tada se začu Kidov glas iza onog kaktusa:

— Hej, Bendi! Biće bolje da se predaš! Nas dvojica možemo ovde još da čekamo!

— Zaboravio si na mrak, prijatelju! — dreknu Bendi iza stene. — Čim padne mrak, nećete me više uhvatiti.

— Do đavola! — progundala Buč. — On kao da nas izaziva da krenemo na juriš!

I Kid je, izgleda, strahovao od toga i zato je viknuo prijatelju:

— Pusti ga neka priča, Buče. Hteo bi da mi jurnemo, pa da nas izrešeta onim njegovim mecima.

Buč iznenađeno podiže glavu. Hteo je da upita na kakve

metke Kid to misli, ali ga na gli preokret natera da to sasvim zaboravi.

Odjednom iza stene izlete Bendi na konju i jurnu pravo na Buča.

Kockar je učinio jedino što je mogao. Računao je da su nje govi protivnici bez konja i da će se iznenadnim jurišom probiti i pobeći.

Buč ga pusti da se približi na desetak jardi, zatim se uspravi i pažljivo nanišani.

— Lezi! — dreknu Kid.

Bendi je nisko pognut u sedlu obasipao Buča mecima.

Njegov prijatelj je stajao kao stena. Onda kolt iz desne šake sevnu.

Dač Bendi kriknu.

Zanjihao se u sedlu, ali se uhvatio konju za vrat. U tom položaju projurio je pored Buča, koji još jednom opali pravo u njegova leđa.

Ovoga puta Bendi skliznu sa sedla i stropošta se na zemlju. Njegov konj odjuri jedno dva desetak jardi, onda polako stade.

Buč i Kid lagano priđoše obo renom neprijatelju.

— Najzad je sve gotovo — tiho reče Kid.

Sagao se i iz mlitave Bendi jeve ruke uzeo revolver i pogledao cilindar.

U oružju se nalazio još samo jedan metak. Kid ga istrese na dlan.

To je bio metak sa bakarnim zrnom.

— Daj mi tvoj revolver — rekao je Buču.

Prijatelj mu iznenadno pruži kolt. Kid istrese jedini metak koji se nalazio u cilindru.

I ovaj je bio sa bakarnim zrnom. Znači da Bendi nije poginuo od svoje municije, ali to je za mrtvog kockara bilo sasvim svejedno.

— Što to znači? — upita ga Buč; gledajući čas u jedan, čas u drugi bakarni metak.

Kid mu objasni šta bi ih snašlo da su ih Bendijski mecici samo i okrnuli.

— Zato si ti bio toliko oprezan — osmehnu se Buč i zagrli prijatelja. — Plašio si se za mene, zar ne?

Kid ništa ne odgovori, već počeo da pretresa ubijenog kockara. Svežnjeve dolarskih novčanica poređao je u pesku, a onda obojica iznenađeno zviznuše kada ugledaše kožnu kesu punu zlatnika od dvadeset dolara.

— Sa ovim zlatom mogli bi smo nešto da počnemo — reče Kid. — Bendi se pobrinuo da nam obezbedi put.

— Prvo ćemo se vratiti do onog izvora da se odmorimo — promrmlja Buč i njih dvojica polako kretoše dalje od ubijenog kockara.

K R A J

→ **NOVO NOVO NOVO** ←

→ **BIBLIOTEKA TOM** ←

→ **SERIJA SF** ←

Ljubitelji naučne fantastike,

Upravo smo za vas objavili dve nove knjige ovog žanra. Očekujemo da, kao i prethodnih pet /odavno rasprodatih/, izazovu vaše interesovanje.

1. Pjer Siranj

TELEDIRIGOVANE TAČKE

2. Danijel Piret

SINOVI ATLANTIDE

Knjige su štampane latinicom, broširan povez, plastificirane korice u boji.

Cena 400 dinara pojedinačno.

Narudžbenicu poslati na adresu: Dečje novine, 32300 Gornji Milanovac, prodaja knjiga.

NIRO DEČJE NOVINE
GORNJI MILANOVAC
– prodaja knjiga –

NARUDŽBENICA

Ovim neopozivo naručujem knjige serije SF

1. **TELEDIRIGOVANE TAČKE** _____ primeraka

2. **SINOVI ATLANTIDE** _____ primeraka

po ceni od 400 din. pojedinačno.

Sumu od _____ din, platiću prilikom preuzimanja knjiga.

Naručilac _____

Ulica i broj _____

Broj pošte i mesto _____

_____ datum potpis naručioca

1. SADRŽAJ
BROJ

ZVEČARKA UBIJA
BRŽE OD KOLTA

